

JULI - AUGUSTUS 2023

Informatieblad

Geachte Lezers,

In dit zomernummer wil ik ouders met nadruk zeggen: let op uw kinderen! Daarom laat ik hier de preek volgen, die ik op zondag 25 juni jl. in verband hiermee heb gehouden.

“Een van u heeft mij een tijd geleden het volgende preekthema voorgesteld, namelijk: “Over hen die kinderen beschadigen”. Vandaag kom ik er toe, nadat ik al lang met kromme tenen loop, sinds ik in Eindhoven in een gewone kledingwinkel, van een zeker keten, kleding zag in bepaalde kleuren, u weet meteen wat ik bedoel, en wel voor heel kleine kinderen! Ik hoop dat u die dingen, ook in de speelgoedwinkel, in de gaten hebt!

Tegenwoordig komt de priester niet meer in de klas, maar wel homoseksuelen en transgenders om met hun praatjes kinderen te vervelen met vragen die ze niet hebben en hun met betrekking tot het normaal natuurlijke, menselijke, zoals God ons heeft geschapen, van de wijs te brengen. En omdat de menselijke natuur zich sterk weert tegen de huidige transgenderverwording is men overgegaan tot het indoctrineren van de kinderen. Die indoctrinatie van de laatste jaren, bijv. vooral in het onderwijs, werpt reeds zijn wrange vruchten af.

Jezus doelde vooral op wat wij nu meemaken. Hij heeft het gezien, toen Hij zei, *Mt. 18, 6*: “Maar wie ergernis geeft aan een van deze kleinen, die in Mij geloven, het ware hem beter, dat hem een zware molensteen om de hals werd gehangen, en hij in de diepte van de zee werd verdrongen”. En we hebben het goed begrepen, *Mc. 9, 42*: “Wie ergernis geeft aan een van deze kleinen, die in Mij geloven, het ware hem beter, dat hem een zware molensteen om de hals werd gehangen, en hij zo in de zee werd geworpen”. Jezus zegt dit! Hij die anders zo barmhartig is. Maar wanneer het hierover gaat, is Hij heel streng, ... een molensteen, het diepst van de zee, en plons, weg ermee! Bidden wij voor hun bekering!

Het is te gek voor woorden! Kinderen worden beschadigd door de huidige ontaarde seksuele voorlichting in het onderwijs en de gedwongen aandacht voor diversiteit en gender. Het is de bedoeling de kinderen wijs te maken dat je zelf je ‘seksuele oriëntatie’ kan en mag kiezen, en dat je identiteit niet noodzakelijk iets te maken heeft met de schepping. Het is een ideologie die de seksuele identiteit van man en vrouw en elke ethische norm van seksueel gedrag wil vernietigen. Het is een nieuw totalitair systeem dat alle schaamte wil uitbannen, en zo ook de echte vrijheid van de mens vernietigt. Dit ondermijnt

de kernwaarden van huwelijk, gezin en de waardigheid van de menselijke persoon. Ontwrichting van de mens is het gevolg. Scheiding van God. Met het eeuwige verderf van een menskind tot gevolg. Bekering is natuurlijk altijd mogelijk. Maar satan wil dat niet! En hij wil nu bekering voor mensen zo goed als onmogelijk maken door vooral het kind te ontwrichten, radeloos te maken, totaal te vervreemden van God.

De Duitse sociologe Gabriele Kuby waarschuwt: ‘Volledig vrij zijn, wordt er gezegd, terwijl het tegendeel waar is. Het geweten wordt uitgeschakeld. Het vermogen om lief te hebben en zich te binden verdwijnt. Kinderwens wordt als een soort van ziekte voorgesteld. Kortom: de mens degenerereert naar een wezen dat geestelijk en lichamelijk doodziek is.

En wie tegen is, wordt gestigmatiseerd met uitdrukkingen zoals: homofoob, racistisch, of vijand van de mensenrechten’.

Te gek voor woorden. TGVW. ... Dat zal nu verder mijn afkorting zijn in plaats van de tegenwoordig veel gebruikte afkorting, die ik niet eens wil noemen, en waarvoor zelfs gevlagd wordt. Niet door een groot deel van de mensheid, maar door een kleine groep propagandisten, gefinancierd door de kleine rijkste elite, die geen respect heeft voor God, en daarmee ook niet voor de mensen, voor het leven, voor Gods schepping. Die rijkste elite wil de wereldbevolking sterk verminderen. Satansdienaren! Hun ideeën worden ons opgelegd door VN en EU! De media worden ervoor gebruikt. En veel mensen accepteren maar en zwijgen.

Zoals u wellicht weet, ziet men die vlaggen zelfs in katholieke kerken, met dan nog het woord vrede erop, terwijl de vrede van God en het onderhouden van Zijn Wet komt! En Paus Franciscus, die een slechte paus is, gaat hier gewoon in mee.

‘Wie opzettelijk en uit lage motieven een ander mens het leven ontnemt, is een moordenaar, en moet ervoor boeten. Dit is duidelijk. Maar wat nu, wanneer iemand door schuldige onachtzaamheid, bijv. in het verkeer, een ander van gezondheid of van het leven berooft? Ook hij wordt gerechtelijk vervolgd, en wel wegens het veroorzaken van lichamelijk letsel of dood door schuld. En hij wordt gestraft naar de mate van de ernst van de gevolgen en van de nalatigheid, waaraan hij zich schuldig heeft gemaakt.

Indien nu reeds de aardse rechter terecht zo streng optreedt tegen ieder, die een medemens naar lichaam en leven nadeel toebrengt, zou dan de eeuwige Rechter onverschillig blijven, wanneer het om iets gaat, dat in Zijn ogen onvergelijkelijk veel hoger staat dan het lichaam en het leven ervan: de onsterfelijke ziel en haar eeuwig heil?’ (*Pred. verb.*)

Er is ook een moord van de ziel. Wie een kind met opzet en bewust met, u weet wel, met TGVW tot zware zonde verleidt, is een zielemoordenaar en zal door God als zodanig ter verantwoording geroepen worden. Bijv. de al-

lerkleinste kinderen suggestieve vragen stellen, waarbij de objectieve werkelijkheid niet geldt, maar gevoel of sentiment. Een ander voorbeeld: kinderen, minderjarigen, nog vóór de pubertijd voorbij is, een hormonenbehandeling geven. Dat is toch zwaar misdadig! Mensen worden zo onherstelbaar verminkt. Onvruchtbaar gemaakt.

Men heeft een meisje in België gestimuleerd jongen te worden. Ook toen was ze niet gelukkig, en ze pleegde uiteindelijk zelfmoord. Zulke kinderen moeten op een heel andere wijze begeleid worden!

Een priester in Nederland getuigt: ‘Ik heb eens een jongen van 16 jaar begraven. Hij had zich laten transformeren en kreeg daarbij de steun van een zogeheten transgendercoach. Een onzekere jongen. Dat lijkt me niet zo ongewoon op die leeftijd. Onzeker over zijn identiteit. Na zijn geslachtsveranderende operatie had hij helemaal geen idee meer van zijn identiteit. En beroofde zich van het leven. En zijn ouders hebben sindsdien nooit meer iets vernomen van al die organisaties die hem zo stimuleerden. Geen compassie, niks. Het past kennelijk niet in hun straatje. Zijn ouders beschouwen de gendercoach en de kliniek als medeplichtig aan moord. Ik begrijp ze’.

De Kerk is monddood gemaakt. De mensen zij hun oriëntatie kwijt. En ze hebben inmiddels al lang hun stem gegeven aan goddeloze materialisten, die geen rekening houden met de menselijke ziel. Dat zijn degenen die het leven niet in het licht van God en van de eeuwigheid zien, en zo tot grote dwaasheden komen. *Ps. 14, 1*: “De dwaas zegt bij zichzelf: Er is geen God”.

Maria heeft in Fatima gewaarschuwd dat als de wereld zich niet bekeert het communisme, materialisme zijn dwalingen over de wereld zal verspreiden. Nou, we zijn zover.

Dat TGVW tegenover de kinderen is regelrecht ergernis geven. Het is geen probleem van de kinderen, maar een probleem van de groten! We weten hoe Jezus erover denkt!

Gelukkig zijn er ook genoeg ouders die bij enige omzichtigheid en overleg ervoor waarschuwen, dat het de kinderen, dat het de ziel het kind, de tabula rasa, het onbeschreven blad, een schok moet geven, die hun zedelijk leven verwart, kwetst, die hen uit het spoor werpt. En bovendien in hun godsdienstig leven beschadigt.

Hoe verwoestend en verstrekend zijn de gevolgen, die één enkele, zo’n dergelijke schok in een ziel kan aanrichten! Zoals bij een door schuld veroorzaakt verkeersongeluk: in een paar seconden is het gebeurd, maar de gevolgen?!

Wat moeten wij dan geschokt zijn, de ontelbare kinderslachtoffers van alle ergernissen te zien, ergernissen die dagelijks in de scholen, in de winkels en in de media worden gegeven, en tevens de wonden, die daardoor niet alleen de ziel van de enkeling, maar ook de samenleving geslagen worden!

Wat wij niet kunnen zien, dat zag Jezus, en de aanblik van al dit onheil heeft Hem zo overweldigd, dat Hij Zijn wee heeft uitgeroepen *Mt. 18, 6* en *Mc. 9, 42* over de ergernissen en over allen, door wie de ergernis komt.

De ergernis in al haar vormen is die akelig duistere macht, die bewerkt, dat het kwaad door besmetting van de ene mens op de andere overgaat, dat het slechte steeds weer het moeizaam ontkiemende goede in de mens verstikt, dat de duivel, de koud berekenende tegenspeler van God, in de nieuw opgroeiende generatie, met zo'n droevig succes, zijn onkruid op Gods korenveld kan uitstrooien. Er is immers zo weinig voor nodig om de mens, zwak en vatbaar als hij nu eenmaal door de erfzonde (de oerzonde) is, van het goede af te brengen; er is zoveel voor nodig, hem ook maar enigszins weer in het rechte spoor te brengen. Een ergernis is zo vlug gegeven en wordt zo moeilijk weer genezen, als dit trouwens lukt. (*Pred. verb.*)

Doen wij de tegenstander van God niet het plezier, dat wij ons zo gemakkelijk door het kwaad laten beïnvloeden en besmetten!

Ouders, heb een waakzaam oog op de scholen van uw kinderen! Heb contact met de leerkrachten! Mijd schooltv! Spreek met uw kinderen, leer hen onderscheiden tussen goed en kwaad, ent hen als het ware in tegen de kiemen van het kwaad, opdat zij zich weten te helpen, wanneer het kwaad door oog of oor op hen aandringt. Wek weerstand tegen alles, wat tegen geloof en goede zeden ingaat. Waarschuw zoveel mogelijk mensen voor TGVW, al degenen die het maar horen willen. Wij Katholieken hebben een taak op aarde te vervullen: van ons en door ons moeten de medemensen niet slechter, maar beter worden!

En vergeet niet: ouders zijn de eerste opvoeders van de kinderen, het is niet de school en ook niet de overheid!"

Goede vakantietijd!

Pater Carlo de Beer

De Mens en zijn wereld

Uw Levensleer, Walter Farrell en Martin J. Healy

Menselijke heerlijkheid

De engelen verblinden ons door hun heerlijkheid. Rondom hen schijnt alles zo verheven, dat het ons vermogen om de waarheid in ons op te nemen tart. Het is hier zo gemakkelijk om niet te geloven, omdat het allemaal welhaast te mooi schijnt om waar te zijn. De mensen verblinden ons, juist omdat zij zo gewoon zijn. Zelf zijn we mensen en we worden omringd door onze soortgenoten; menselijke dingen, die wij altijd onder ogen hebben, werpen we zo gemakkelijk als prozaïsch van ons af. Wij zien de heerlijkheid van de mensen niet door diezelfde blindheid voor hetgeen voor de hand ligt, als waarmee we gras en bomen, de zon en de regen, zelfs leven en liefde als vanzelfsprekend aanvaarden, terwijl we in bewondering staan voor een machine, die sigaretten spuit.

Onze menselijke pracht is een levende pracht. Door dat feit zijn wij onderscheiden van stenen en vuil, van wolken en bergen. Daardoor zijn wij opgenomen in de gelederen van alles wat leeft, vanaf de kleinste plant, voorbij de meest verheven engel tot aan het Onbegrensde Leven, vanwaar alle leven afkomstig is. Een dode plant, een dood dier, een dode mens, alle zijn het dingen waarvan de inwendige levensvonk is uitgedoofd, de pracht is verdwenen; alleen de herinnering eraan geeft aan de uitgebrande as van de dood nog enige glans.

Wij weten dat dit kan gebeuren, want wij hebben het gezien; de levensprincipen, waardoor de dingen leven, zijn verloren gegaan en de dood neemt het koningschap over, dat eens aan het leven toekwam. Elk levend schepsel heeft dat levensprincipe, zijn ziel, waardoor het in leven is, iets wat niet kan gewogen of gemeten worden, en waaraan we toch, staande tegenover de aanschouwelijke feiten van het leven, niet kunnen twijfelen. Hier raken, we aan een mysterie, een diep mysterie voor een wereld die alleen lichamen als niet-mysterieus beschouwt; deze zielen zijn niet samengesteld; we kunnen ze niet ontleden; het zijn geen lichamen, maar de principen waardoor de lichamen tot leven komen.

De ziel is niet iets specifiek voor de mens, maar is het gemeenschappelijke kenmerk van alle levende schepsels: levende wezens bezitten een levensprincipe waardoor zij leven. Wij beginnen het rijk van de onderscheiden menselijke heerlijkheid te naderen, wanneer

wij opmerken, dat wij alle lichamen kunnen kennen; een prestatie, die even onmogelijk is voor een ziel, zou die iets van het lichamelijke in zich hebben, als het voor een mens met een bittere smaak in zijn mond onmogelijk is om zoetheid te ontdekken, of voor een gekleurd glas om ons de verscheidenheid van de regenboog te tonen. Hier is een onafhankelijkheid, die het begin aangeeft van een ontzettende waarheid: dat onze zielen niet alleen geen lichamen zijn, maar dat zij ten enen male onafhankelijk zijn van de lichamelijke wereld, waarover zij heersen.

Wij gaan dit op zijn juiste waarde schatten, wanneer wij zien, dat de zielen van de dieren zozeer met het lichamelijke verbonden zijn, dat zij zonder het lichaam niet kunnen werken; zij brengen geen levensdaden voort zonder een besliste, soms zelfs een rampzalige fysieke verandering in het lichaam. Let bijvoorbeeld eens op de tegenstelling tussen te veel licht voor het oog of te veel klanken voor het oor en een waarheid die te groot is voor het verstand of een goedheid die te groot is voor het hart. Een te grote volmaaktheid van het licht verblindt het oog, een te luide klank maakt het oor doof; juist dezelfde dingen die zien en horen mogelijk maken, vernietigen dat zien en horen, als zij te volmaakt aanwezig is. Van de andere kant, hoe groter de waarheid, des te groter is ook de volmaaktheid van het verstand, dat ermee in aanraking komt; hoe groter de goedheid, des te meer wordt het hart, dat ernaar uitgaat om haar te omhelzen, veredeld. De vermogens van onze ziel worden door de volmaaktheid van hun doeleinden

niet vernietigd, doch veeleer opgewekt en verfijnd. Deze dingen, waarheid en goedheid, vragen niet om een fysieke, een lichamelijke verandering, zij sluiten voor de schouwende geest en het minnende hart geen dreiging van vernietiging in.

Natuurlijk worden we vermoeid. Het is echter niet ons verstand, maar het lichaam, dat daarbij hulp verleent, dat het subject van vermoeidheid is. Onze ogen en onze oren, ons geheugen en onze verbeelding moeten het ruwe materiaal van ons kennen ophalen; en dat zijn fysieke dingen, die na de inspanning van het werk werkelijk rust en verfrissing nodig hebben. Voor zover het onze ziel betreft is zulk een vermoeidheid bijkomstig, zoals de inspiratie van een schilder ophoudt doordat de zon ondergaat of de architect zijn bouwwerk niet kan afmaken vanwege het gebrek aan materiaal. Een feit is het, dat we dingen doen die buiten het fysieke liggen: wij besteden er tijd aan om plannen te maken voor de toekomst en om het verleden weer op te halen, wij verenigen mensen in bonden die zuiver politiek zijn, wij ontdekken de levende schoonheid van de Godheid in de dode dingen van de wereld en leggen die neer in poëzie, wij gaan betrekkingen na die geen fysieke sporen nalaten en wij ontdekken algemene waarheden in een wereld van afzonderlijk bestaande dingen.

Het is deze noot van onafhankelijkheid, die het aangrijpende wonder is van de ziel van de mens. De zielen van planten en dieren zijn niet uit delen samengesteld, zij liggen niet in de wortels of de

bladeren, niet in de kop of in de staart; want heel het lichaam leeft door de ziel, wortel zowel als bladeren, de kop even goed als de staart. Het principe van dat leven is de ziel. Zij is voor onze tijd al een wonder en een mysterie genoeg. In de mens komt daar nog het wonder bij, dat zijn ziel niet alleen geen delen heeft, daar ze de hele mens tot leven wekt, maar dat er in haar ook helemaal geen wezenlijke afhankelijkheid bestaat. Een dier kan niet gedood worden doordat zijn ziel uiteengenomen wordt, zoals men een fresco vernielt door het stukje voor stukje van de muur te krassen; maar juist zoals het fresco grondig vernield kan worden door de muur neer te halen waarop het is geschilderd, zo kan de ziel van een dier worden weggenomen door het lichaam te vernietigen waarvan ze afhangt.

Bij de mens is zo iets niet mogelijk. Zijn ziel kan niet uiteengenomen worden, evenmin als dat bij een andere ziel kan, omdat ze geen delen heeft; maar zij kan ook niet vernietigd worden door het lichaam van de mens te vernietigen. De dood van het lichaam is niet het einde van de ziel, want de ziel heeft haar eigen onafhankelijk bestaan, haar eigen daden, die boven het fysieke en het lichamelijke uitgaan; zij heeft haar eigen leven, dat zij aan het lichaam geeft, maar dat met de dood van het lichaam niet wordt prijsgegeven. De ziel van de mens kan wel van het lichaam gescheiden worden (en wij noemen die scheiding de dood), maar niet vernietigd.

De ziel van de mens staat met andere woorden alleen in het fysieke heelal,

want ze is geestelijk, zonder lichaam, onafhankelijk, zij leeft door haar eigen leven. Wanneer ze eenmaal tot het bestaan gebracht is, is die ziel even onsterfelijk als de engelen; zij kan niet worden vernietigd door de ontbinding van, noch door enige aanval op het lichaam, dat zij bezielt. De ziel van iedere mens, die op de wereld geboren wordt, leeft voor immer voort; er is geen einde aan de kennis van de mens, geen muur die het einde van zijn leven afbakt, geen ontkomen aan een verantwoordelijkheid, die zich over de hele lengte van de eeuwigheid uitstrekt.

Het wonder van de mens is, dat hij maar weinig minder is dan de engelen en aanzienlijk meer dan heel de rest van het heelal: weinig minder dan de engelen, omdat hij lichaam is en geest, zoveel meer dan geheel het heelal, omdat hij zo volkomen anders is dan

de fysieke wereld, waarin geen andere geest leeft. In onze blindheid voor hetgeen voor de hand ligt, is het zo gemakkelijk een tegenovergestelde conclusie te trekken. Er schijnt zoveel overeenkomst tussen een slapende mens en een slapende hond, tussen de strijd van beiden om uit de diepte van de slaap op te staan, hun uitrekken en geeuwen in de morgen. Maar de hond gaat geen koffie zetten, beraamt geen plannen voor de dag en gaat niet zijn absoluut niet te voorziene weg, doordringend door de hem omringende muren van de tijd en met zijn verstand en zijn hart de afstanden uitschakelend, ook al stapt hij dan met zijn poten over de weg.

Het eerste doordringen in de wonderen van onze ziel brengt het reële gevaar met zich mee van een soort geestelijke grootdoenerij. We worden er gemakkelijk toe verleid de neus op te halen voor het lichaam als voor een laag en dierlijk soort wezen, dat zijn prachtige geestelijke gezel minderwaardig maakt en profaneert. Volgens deze gedachtegang beschouwt men het lichaam als de gevangenis, die de ziel tijdelijk gebonden houdt, of louter als een stuk gereedschap, dat opzij gelegd moet worden als het stomp geworden is; daarin ligt opgesloten, dat de ziel de mens is en het lichaam niets anders dan een last of hoogstens een log beletsel voor de heerlijke vermogens van de ziel.

In feite is dit een ongegrond zinsbrood, dat niet zozeer voortkomt uit bewondering voor de ziel dan wel uit verachting voor de menselijkheid van de mens. Het komt duidelijk in botsing met de feiten. Het is een mens,

die slaapt, geen lichaam; het is dezelfde mens, die eet en denkt, die tandpijn heeft en geestvervoeringen, die liefheeft en sterft. Wij zijn geen engelen en het is geen compliment voor onze menselijkheid het te doen voorkomen alsof we dat wel waren. Het is een waarborg voor wanhoop van de mensen te eisen, dat zij zich op het niveau van zuivere geesten bewegen; zij zullen tegenover deze onmogelijke eis ongetwijfeld tekortschieten, hoe heldhaftig hun pogingen ook zijn; zo volledig en zo herhaaldelijk tekortschieten, dat dit hun alle hoop ontnemt. De glorie van de ziel te zien als gelegen in het doen vergeten van het lichaam is blind zijn voor de ziel zelf; want zij is het levensprincipe van het lichaam, geen geest die van het lichaam ontdaan is. Dit betekent, in elk geval blind zijn voor de menselijkheid van de mens. De mens is niet zijn ziel; lichaam en ziel worden verbonden tot een zelfstandige eenheid die we mens noemen. Wanneer deze beide door de dood gescheiden zijn, is de ziel evenmin de mens als het lijkt dat daar dood voor ons ligt; het is niet Jan Jansen, die dan in het vagevuur wordt toegelaten, maar de helft van hem, zijn ziel. Eerst wanneer lichaam en ziel weer verenigd zijn in de verrijzenis leeft de mens opnieuw.

Als we door een engel te zijn geen mens worden, dan doen we dat evenmin door een dier te zijn. Wij zijn geen engelen, maar dan zijn we ook niet louter dieren; toch wordt dit verkondigd door de gangbare dwaling van onze tijd die de mens ziet als niets meer dan zijn lichaam en medelijdend glimlacht om de opvatting over een ziel, die we

niet in bad kunnen stoppen of geen klappen kunnen geven. Deze dwaling komt, evenals haar bovengenoemde tweelingzus, niet voort uit de bewondering voor die afzonderlijke lichamen, welke wij op straat ontmoeten, maar uit verachting en vrees voor de menselijkheid van de mens. Zij is evenzeer een uitnodiging tot wanhoop, want zij vraagt van de mens menselijk te leven, terwijl de innerlijke beheersing in hem wordt geloofend, waardoor de verantwoordelijkheid voor hem mogelijk wordt. De populariteit van deze dwaling komt voort uit haar schijnbare bevrijding van de verschrikkelijke last van menselijke verantwoordelijkheid. Toch straft zij misdaden en uit zij haar bewondering voor de deugd, hoewel zij onmiddellijk elke daad terugbrengt tot bronnen beneden het verstand, die vol-

komen buiten onze beheersing liggen. Nogmaals, zij komt duidelijk in botsing met de feiten: er zijn heiligen en er zijn zondaars, wij zijn nu eens hatelijk, dan weer edelmoedig, terecht zijn we beschaamd over onze kleinzieligheid en verrukt, als wij zien hoe de liefde door onbaatzuchtigheid wordt uitgedaagd. Er bestaat rechtvaardigheid en keuze en verantwoordelijkheid in onze menselijke wereld, iets wat aan de wereld van planten en dieren vreemd is.

Dit zijn dus enige van de voor de hand liggende wonderen in onszelf, wonderen die we zo gemakkelijk als vanzelfsprekend aanvaarden en waarvoor we blind worden. Wij zijn in leven. Wij leiden een leven dat dramatisch verschilt van elk ander leven in het fysieke heelal. Het levensprincipe in ons, de ziel,

gaat gemakkelijk uit boven de tijd, stelt zich boven de ruimte en dringt door de muur van de dood heen. Wij zijn geen engelen, hoewel we geestelijk zijn; wij zijn geen dieren, hoewel we lichamelijk zijn. Van heel de lichamelijke wereld zijn wij de enigen, die onze daden en ons leven beheersen, verantwoordelijk zijn voor beide; wij zijn gemaakt om meesters te zijn op de eerste plaats over onszelf en vervolgens over de fysieke wereld, waarin wij onze dagen beleven.

Het meesterwerk van God bij de schepping van het fysieke heelal is de mens zelf. Om het goddelijk genie en het meesterwerk daarvan naar waarde te schatten, moeten wij onszelf in die fysieke wereld beschouwen en toch onszelf niet met enig onderdeel daarvan verwarren. Het is waar, dat wij evenals de planten de vegetatieve vermogens van voeding en groei bezitten, en toch zijn we geen planten; evenals de dieren hebben wij het vermogen om ons voort te bewegen, zintuiglijke kennis en hartstochten en toch zijn we geen dieren. In al deze dingen is er bij de mens een bepaalde geur, een bepaalde toon, een neiging; die onderscheidende karakteristiek veronachtzamen, is een soort vandalisme, dat zijn vernietigende slagen richt tegen het kunstenaarschap van God.

Wij en wij alleen zien niet alleen een zonsoudergang, maar zien ook zijn schoonheid en verlustigen ons erin. Wij horen meer dan alleen klanken; wij begrijpen er ook de zin van en doordat wij ze ordenen, of de ordening erin ontdekken, leggen wij de hele wereld van de muziek tot ons gevoelen open.

Onze smaak heeft de kookkunst in het leven geroepen en haar vervolmaakt. De geur van bloemen is gedistilleerd en voor ons verfijnde genot vanaf de uiteinden van de aarde gehaald. Onze tastzin brengt steeds een boodschap of ontvangt er een, een boodschap van eerbied of verachting, van liefde of haat, van waardering of walging. Zo moet het wel zijn, want ons gezicht, ons gehoor, onze smaak, reuk en tastzin zijn menselijke dingen, ver boven het niveau van de wereld van de dieren, waaraan zij ons binden; menselijke dingen, die bijgevolg op menselijke wijze werken aan menselijke dingen op de menselijke manier, die door verstand en wil wordt voorgeschreven. Evenals de dieren hebben ook wij een fantasie, een geheugen, een soort instinctief oordeel en worden in ons de gegevens van de zintuigen ook gerangschikt; maar al deze dingen worden door het louterende contact met verstand en wil in ons zozeer verheven, dat zij ver uitgaan boven het niveau van haar werking in de dieren. Het wonder van de mens is, dat in hem de planten- en dierenwereld met de geestelijke wereld verenigd is en tot één gemaakt, tot een menselijke wereld, die met niets anders in heel Gods schepping moet verward worden.

De waarheid over de menselijkheid

De mens moet moedig zijn om de waarheid van zijn menselijkheid onder de ogen te zien. Lafheid vindt de dierenwereld veel bemoedigender en zij zoekt gretig naar familiegelijkenissen met de dieren om van haar menselijkheid afstand te kunnen doen. Het

betekent niet zozeer dat we de dieren aan onze boezem drukken dan wel dat we onszelf van onze menselijke natuur ontdoen; wij zouden zo graag onze betrekking met de dieren willen zien als een intieme familieband, niet omdat we zo houden van dieren, maar omdat we er bang voor zijn mens te zijn. De overeenkomsten met de dieren, die tot staving van die verwantschap worden aangevoerd, zijn oppervlakkig en misleidend; die gelijkenis is veel te zwak en te grillig om een aanspraak op een erfenis van de dieren te rechtvaardigen.

Een van de meest geliefde overeenkomsten is die van de hartstochten in mensen en dieren. De dieren volgen de inspraken van de hartstocht langs paden, die zijn gebaad door een fysieke noodzakelijkheid, welke beheersing verzekert, ofschoon het niet het dier is dat de controle uitoefent. Onmiddellijk

volgt hieruit de gelukkige conclusie, dat mannen en vrouwen ofwel moeten verwilderen, of hun natuur geweld moeten aandoen. Het feit dat de dieren niet verwilderen ziet men heel rustig over het hoofd. Het centrale feit van de beheersing wordt aan de kant gezet, opdat wij de schrikwekkende waarheid zouden vergeten dat ons eigen verstand in onszelf die beheersing moet brengen, welke aan de dieren door de fysieke noodzakelijkheid wordt opgelegd. De menselijke hartstochten worden niet verkracht of gedwarsboomd, wanneer men een kind verbiedt te veel te eten, of wanneer een man na één borrel ophoudt in plaats van door te gaan totdat hij dronken is; de menselijke hartstochten worden door zulk een beheersing juist vervolmaakt. Zij werden gemaakt om onder de leiding van het verstand te werken en onder de leiding van het verstand bereiken zij juist hun groot-

ste volmaaktheid. Niet de gulzigaard of de dronkaard, maar de heilige is de hartstochtelijke mens; de eerste twee zijn slachtoffers van een ontaarde hartstocht, een hartstocht die verwilderd is en bijgevolg een soort wangedrocht in de natuur.

Ons oordeel over de mannelijkheid van een man of over de vrouwelijkheid van een vrouw steunt niet op plantaardige of dierlijke gronden. Onze ogen zijn niet alleen maar gemaakt om te zien en onze oren niet alleen maar om te horen; zij moeten het ruwe materiaal verschaffen voor een uitzicht en een begrip, die ver boven de wereld van de zintuigen uitgaan. Ons menselijk gevoel heeft een zin, anders is het niet menselijk, onze menselijke smaak leidt tot een oordeel dat alleen maar voor een mens mogelijk is, anders is dit het schrokken van een dier. Wanneer onze hartstochten de zeggingsmacht over onze daden hebben, worden zij buiten elke menselijke gelijkenis om verdierlijkt; bij dat onrechtmatig optreden vernielen zij zowel de mens als de hartstochten zelf. De gronden, waarop wij onder de mensen iemand als voortreffelijk beschouwen, zijn menselijke gronden: beheersing, bekwaam bestuur, meesterschap, verantwoordelijkheid. Of om het met één woord aan te geven, de norm voor voortreffelijkheid is de deugd.

Dit is het wonder van de mens, dat de lafaards zozeer de schrik op het lijf jaagt: iedere mens kan zichzelf beheersen; zijn daden zijn *zijn* eigen daden, hij draagt de volle verantwoordelijkheid voor ieder ogenblik van de dag, het succes of de mislukking van zijn

leven rust geheel op zijn eigen schouder. In heel het fysieke heelal is hij en hij alleen vrij: vrij om te kiezen tussen de wegen naar zijn doel, of om die vrijheid te misbruiken en de menselijke dingen waarvoor hij gemaakt werd prijs te geven. Hij heeft een geestelijk begeervermogen, aangepast aan zijn geestelijke kennis; zijn wil weegt op tegen zijn verstand. Hij kan de waarheid en de goedheid kennen zonder maat; bijgevolg is zijn hart vrij ten aanzien van elk willekeurig goed, omdat zijn verstand de beperktheid ervan kan kennen, de beloften die het niet inlost en de verlangens die het onbevredigd laat.

Wat die vrije wil van de mens in dit leven kiest, maakt of breekt de mens. Het kwaad dat wij kennen, doet ons misschien geen kwaad, als het geen verlangens opwekt, tenminste geen ander kwaad dan het verknoeien van tijd en energie, die niet eens voldoende zijn voor het kennen van alle goede dingen. Maar hetzelfde geldt niet van ons beminnen. Om een minderwaardig ding te kennen, moeten wij het opheffen tot op ons niveau en het vergeestelijken om het in ons verstand op te nemen; om iets te kennen wat boven ons staat moeten wij het besnoeien tot de proporties van ons eigen verstand. Onze wil is geen gastheer, maar altijd een gast; iets minderwaardigs beminnen, betekent daarnaar uitgaan en ons daarmee vereenzelvigen; iets edels beminnen, betekent ons tot de hoogten daarvan verheffen en in de omhelzing daarvan rusten. Het is volkomen waar, dat het in dit leven tegelijk beter en slechter is te beminnen dan te kennen; want de liefde kan ofwel rampzalig vernederend zijn

of adembenemend verheffend. Ons geluk of onze ellende is afhankelijk van het voorwerp, waarnaar onze liefde uitgaat.

Nog altijd is het waar, dat wij moeten kennen om te kunnen beminnen; het hart loopt niet voor het hoofd uit. De voorrang van onze kennis, de superioriteit van haar rangorde komt duidelijk naar voren in ons eeuwig leven met God. Daar kennen wij God niet door Hem tot op ons niveau neer te halen, niet door middel van een begrip of een kenbeeld, maar rechtstreeks van aangezicht tot aangezicht, door de rechtstreekse vereniging van het goddelijk Wezen met ons verstand. Met andere woorden wij bezitten God door onze kendaad in de hemel en het bezit van de Oneindige is ons eeuwig geluk. De vreugde en de liefde in de wil zijn een gevolg van dat geluk, niet de oorzaak ervan. Hier op aarde hebben wij een voorsmaak van de hemel door de goddelijke liefde in ons hart; daar bezitten we de hemel door de eeuwige aanschouwing van God.

De eerste man en de eerste vrouw

De gehavende romp van een schip, dat vanuit de stormende zee naar de haven gesleept wordt, geeft slechts een arm-

zalig beeld van zijn trotse kracht en zijn vastberaden snelheid toen het te water gelaten werd. Willen wij het wonder van de mens ten volle waarderen, dan moeten wij niet zien naar hetgeen de mens van zichzelf heeft gemaakt, doch naar hetgeen God oorspronkelijk van hem had gemaakt. Toen het eerste mensenpaar uit de hand van God voortkwam, was dit het product van het almachtige genie, dat rechtstreeks en onbelemmerd werkte op het hoogtepunt van de fysieke schepping. Het valt niet moeilijk, iets te zien van de volkomen fysieke volmaaktheid van Adam en Eva; zij waren fysiek gesproken zo volmaakt als het ooit aan een man en een vrouw gegeven kan worden volmaakt te zijn. Onze dromen van menselijke kracht, schoonheid en bevalligheid zijn meer dan alleen maar denken wat men graag heeft; er omheen hangt de geur van herinneringen aan een aards paradijs, die ons niet loslaten, aan een man en een vrouw, niet zoals zij moesten zijn of konden zijn, maar zoals zij waren.

De verstandelijke volmaaktheid van de man en de vrouw bij dit eerste begin van het geslacht was zelfs nog meer verbijsterend dan de fysieke volledigheid. Adam en Eva kwamen ter wereld als volwassenen. Zij hadden geen tijd om door de trage vormingsjaren van de jeugd te leren; in hun eerste levensogenblikken waren zij reeds lang boven de plooibaarheid en de buigzaamheid van de jeugd uitgegroeid. Bovendien: er was niemand van wie zij konden leren. Adam moest in plaats van de leerling van een meester zelf de leraar zijn van het menselijk geslacht, zowel

de bron van de verstandelijke volkomenheid als van het fysieke bestaan ervan. Het is duidelijk, dat hij aan zulk een leven niet kon beginnen met een leeg hoofd; het was billijk, dat hem de volmaaktheid van geest geschonken werd, die eigen is aan een volwassene, aan een leraar, eigenlijk aan de 'bovenmeester' van het menselijk geslacht. Zijn denkbeelden en de uitrusting van zijn fantasie, onmisbaar voor zijn taak, moesten hem onmiddellijk door God geschonken worden; en wel met gulle hand, hetgeen een karaktertrek is van de goddelijke werking. Wij zien dus Adam als de meest wijze en de meest ontwikkelde van alle mensen van alle tijden, de mens Jezus Christus die tegelijk ook God was uitgezonderd; hij bezat alle natuurlijke kennis, zeker in haar principen en al de bovennatuurlijke kennis, die voor hemzelf en zijn kinderen noodzakelijk was.

De vader van het menselijk geslacht ontving zijn fysieke en zijn verstandelijke gaven rechtstreeks uit de volheid van de rechtvaardigheid van God, zonder persoonlijke inspanning of afhankelijkheid van een ander schepsel; en bijgevolg zonder ook maar de minste schaduw van enig tekort. Toch was hij niet meer dan een mens; de menselijke beperkingen in de kennis werden bij hem evenzeer aangetroffen als bij iedere andere mens. Hij zag God niet van aangezicht tot aangezicht, want hij was geen God; hij bezat geen rechtstreekse kennis van de engelen, want hij was geen engel. Het voorwerp van zijn kennis was evengoed als van de onze, de zintuiglijke wereld, de natuur van de zintuiglijk waarneembare dingen en

heel die rijke oogst van waarheid, welke uit zulk een nederig en aards zaad kan worden vergaard.

Van de kant van zijn begeervermogen was Adam niet minder gaaf. Hij was een man van goede wil in de volste zin van het woord. Zijn hart stortte zich niet op blinde paden, over kronkelende wegen of door een heimelijke uitgang naar donkere plaatsen; het werd niet gebogen, verwrongen of verblind door de schreeuwende verlokkingen van minderwaardige dingen, en allermint van de kunstmatige dingen die de wereld vormen, door de mens gemaakt. Hij was een man met een grote harts-tocht; hetgeen betekent, dat hij sterke, gezonde zinnelijke begeervermogens bezat, begeervermogens, die niet door misbruik verzwakt werden, niet door onbekendheid met zijn menselijkheid werden verwrongen, niet ontaard of verdierlijkt werden door het verlies van het meesterschap van de mens over zichzelf.

Sinds Adam is geen enkele loutere mens ooit door de natuur zo machtig uitgerust en zo stralend getooid het strijdperk van het leven binnengetreden. Met hetgeen we tot nu toe hebben verteld, hebben we het beeld geschetst van de heerlijk volmaakte mens binnen de grenzen van de menselijke volmaaktheid. Maar als we hierbij blijven staan, zien we niet de verhevenheid van de goddelijke vindingrijkheid bij het voortbrengen van dit goddelijk meesterstuk. Wanneer Adam niet meer had ontvangen dan dit, zou hij in zichzelf de positieve waarborg hebben gehad van een voortdurende burgeroorlog en

een uiteindelijke ineenstorting. Zulk een mens, al was hij dan volmaakt, zou tenslotte toch moeten sterven; evenals elk lichaam zou ook zijn lichaam aan slijtage onderhevig zijn en het vermogen om het te herstellen zou langzamerhand verzwakken, totdat de dood het overmeesterde. Deze mens, die niet meer bezat dan alles wat de natuur hem kon geven, zou onderworpen zijn aan gewelddadigheid, ziekte en ouderdom. Zulk een mens zou noodzakelijk een mens zijn, die binnen zijn eigen koninkrijk vechten moest. Hoe volmaakt het werk van de goddelijke kunstenaar ook was, een volmaakt lichaam en een volmaakte ziel betekenen verschillende begeervermogens, die reageren op eigen objecten van verlangen – en een botsing die wij kennen als de strijd tussen de geest en het vlees. Vasthouden aan menselijke beheersing, dat wil zeggen de heerschappij van het geestelijk begeervermogen of de wil, vraagt een voortdurende les van ondergeschiktheid, die de hartstochten moet worden ingepompt; en dat betekent oorlog.

Sterfelijkheid en strijd zijn onvolmaaktheden, die onafscheidelijk met de menselijke natuur verbonden zijn; zij kunnen niet worden aangevuld door de natuur een beetje op te lappen, zelfs niet wanneer dit oplappen gebeurt door een goddelijke mecanicien. Wel kunnen ze worden aangevuld door te putten uit de goddelijke schatkamer van gaven, waarop de menselijke natuur geen aanspraak kan maken; aan de mens kunnen buitennatuurlijke en bovennatuurlijke gaven geschonken worden om meer te zijn dan een mens en zo door de almachtige edelmoedigheid van de Godheid aan de onvolmaaktheden van de menselijkheid te ontkomen.

Het leven in het paradijs

Het eerste mensenpaar was door de goddelijke Schenker juist met zulke gaven overladen. Zij waren beschermd tegen de vermoeienis, de ontmoediging en de nederlagen van de botsende begeervermogens door de gave van orde, van een volmaakte onderwerping

van het lichaam aan de ziel, en van de wereld aan de hele mens. Tegen ziekte en ouderdom was er de gave van uitwendige onsterfelijkheid, een gave die door het vernieuwende voedsel van de boom des levens de dood op een afstand hield. Tegen gewelddadigheid en haar bedreigingen van lichamelijk letsel werden zij beveiligd door de gave van onlijdelijkheid, een gave welke hun zulk een waakzame voorzichtigheid en verziende wijsheid schonk, dat ze het vermijden van letsels louter tot een routine maakten.

Adam en Eva zagen hun levensdagen als een leven van diepe innerlijke vrede en een volkomen beveiliging tegen alle bedreigingen van buiten af. Kwetsuren en ziekten zouden hun voor immer vreemd blijven en de dood was niet bij machte een gewelddadig einde te maken aan leven en liefde. Zij konden krachtig en energiek hun leven leiden; daar waren geen duistere hoeken van onwetendheid en boosheid; de hartstochten doofden het licht van de rede niet uit. De luiken van hun verstand waren wijd opengeworpen voor de zon van de waarheid, de paden naar alle goedheid lagen duidelijk afgebakend voor hun gretig hart; hun dagen waren gevuld met de aansporing en opwekking tot een werk, dat in overeenstemming was met de kracht en de bekwaamheid van hun handen.

In de ogen van de Schepper was dit alles voor de mens nog niet genoeg. Een volledige natuurlijke volmaaktheid en een overvloedige aanvulling van de tekorten van de menselijkheid waren

nauwelijks meer dan de fundamenten voor het gebouw, dat de goddelijke Architect had ontworpen. Het was niet genoeg de mens een beetje meer dan een mens te maken. God heeft Adam en Eva zover boven zichzelf uit geheven, dat zij konden deelhebben aan het goddelijk leven; goddelijk leven, goddelijk kennen en goddelijk beminnen schonk Hij hun. Evenals de engelen waren Adam en Eva geschapen in de heiligmakende genade, met andere woorden: geschapen als deelhebbend aan het goddelijk leven. Alle bovennatuurlijke eigenschappen van de deugd werden hun geschonken, waardoor goddelijk leven zelfs voor de mensen op aarde mogelijk werd: het geloof om te zien met de ogen van God, de hoop om deel te hebben aan Zijn kracht en trouw, de liefde om te reiken tot het hart van God; en al de zedelijke deugden, die het vuur van de liefde doen oplaaien in het leven van de mens als een uitslaande brand. Hun zielen waren volkomen onderworpen aan God en die onderwerping aan hun Schepper was het fundament van de volmaakte orde, die er in heel de natuur van de mens lag, de onderwerping van het lichaam aan de ziel en van de wereld aan de mens; dat was inderdaad het fundament van alle gaven die aan de mens geschonken waren.

En de laatste hand, door God aan dit werk gelegd, al deze gaven, die de tekorten van de natuur aanvulden en haar tot op een goddelijk niveau ophieven, bleven niet beperkt tot het louter persoonlijk terrein; zij werden als een familietrek geschonken. Elke vader, die deze gaven van Adam had geërfd,

zou haar op zijn kinderen overdragen. Wanneer Adam en Eva rondzagen in hun aardse paradijs, aanschouwden hun ogen horizons van geluk, die nooit meer voor menselijke ogen open zouden liggen. Al deze dingen waren hun eigendom, zij zouden ze in vrede bezitten voor zichzelf, hun kinderen en de kinderen van hun kinderen. De stralende schoonheid van de waarheid zou niet verbleken, het vuur van de liefde zou niet gaan flakkeren, het rijk van geluk en vreugde voor geen ogenblik onderbroken worden. Eens, volgens Gods welbehagen en zonder dood, zouden zij worden overgeplant in een eeuwig leven van aangezicht tot aangezicht met God in de hemel. Zo waren wij, zoals God ons had gemaakt.

Ondanks al hun wonderlijke gaven waren Adam en Eva nog menselijke wezens, hun wereld was een menselijke wereld en moest dit blijven. De mensen zouden daarin eten en slapen, vermoeid worden en uitrusten. Daar zouden huwelijken gesloten worden en kinderen worden verwekt en al de ons zo vertrouwde schatten van het gewone familieleven zouden we erin aantreffen. De bewoners van die menselijke wereld zouden even opvallend persoonlijk zijn als de bewoners van onze tegenwoordige wereld: geen twee zouden er aan elkaar gelijk zijn. De ongelijkheden, die noodzakelijk met verscheidenheid samengaan, zouden onder hen worden aangetroffen maar dan zonder onvolmaaktheden. Zij zouden fysiek, zedelijk en verstandelijk verschillen.

Zulk een verscheidenheid is een onderdeel van een menselijke wereld; noodzakelijkerwijze zouden sommige mensen een hoge post bekleden, anderen lagere posten en weer anderen helemaal geen. Daar zouden leraars en leerlingen zijn, meesters en volgelingen. Daar zouden een staatkundige organisatie, een bestuur en wetten zijn. Dit alles vormt het noodzakelijk gereedschap voor een menselijk sociaal leven. Hoe getrouw Adam en Eva hun kostbare gaven ook zouden bewaren en deze op hun kinderen zouden overdragen, en hoeveel geslachten van zulke volmaakte mensen de aarde ook bewoonden, ten allen tijde konden er nog zonden bedreven worden. Bij het verschijnen van de zonde zouden de buitennatuurlijke en de bovennatuurlijke gaven aan de zondaar ontnomen zijn en in hem een natuur achterlaten, welke van die zogenaamde familietrekken van volmaaktheid beroofd was en bijgevolg niet in staat was om aan zijn kinderen meer te geven dan de beschadigde natuur, die hij zelf bezat. Het zou hebben kunnen gebeuren, dat de wereld bevolkt was door een gemengd ras: de afstammelingen van zondaars en de afstammelingen van volmaakte mensen; mannen en vrouwen met al de tekorten, die aan de menselijke natuur eigen zijn met daaraan toegevoegd de last van de zonden, en mannen en vrouwen menselijkerwijze even volmaakt en evenzeer op goddelijke wijze verheven als de gemeenschappelijke ouders van het geslacht. Feitelijk werd de glans van die eerste volmaaktheid weggenomen, nog voordat zij op een kind werd overgebracht.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Koningin van de Maagden, bid voor ons.

In een van de eerste aanroepingen van de litanie hebben wij over de verhevenheid van de maagdelijkheid gehandeld en wij hebben aangetoond hoe deze deugd ons nader bij God brengt, omdat zij niet alleen in ons de ongebreidelde hartstochten beheerst, maar ons ook beweegt om ons het geoorloofde te ontzeggen, om volmaakter voor God te leven.

Geen wonder dan ook, dat de maagdelijkheid in de gewijde Boeken zo hoog wordt geprezen en dat in de zalige eeuwigheid een bijzondere kroon voor haar is bereid. Het is immers de roem van de maagdelijke zielen, dat zij zich hoog boven de zinnelijke genoegens van deze wereld hebben verheven, en ofschoon gebonden aan het lichaam, dat haar aan de aarde wilde kluisteren, het toch dwongen haar te steunen ten einde haar vlucht te nemen naar de zonnige hoogten van gebed en volmaakte vereniging met God, waar zij de zuivere geneugten van de Heer smaakten. Daarom ook mogen zij met alle recht aan het hoofd van de uitverkorenen staan en in de hemel een zaligheid

kennen, die zij alleen genieten. Het is trouwens niet meer dan billijk, dat zij die hier op aarde Jezus volgden langs de hobbelige weg van de versterving en van de zelfverloochening in de hemel het Lam mogen volgen, waar het in de verrukkelijke dreven van de eeuwigheid gaan moge (*Apc. 14, 4*). Hier op aarde hebben zij nooit hun

lippen bezoedeld door de zang van de profane vreugde, daarom mogen zij in het onvergankelijk geluk van de hemel een lied aanheffen, waarvan zij alleen de wondere melodie kennen. Hier op aarde hebben zij de kronen van de wereld verworpen en daarom ontvangen zij in de hemel een bijzondere kroon, die alleen de slapen van de maagden omkransen mag.

Wanneer wij aan maagden denken, dan rijst allereerst het beeld van de vlekkeloze Moedermaagd voor onze geest; en wanneer wij, op de drempel van de hemel staande, haar in de talloze reien van de uitverkorenen willen zoeken, dan richten wij het eerst onze ogen naar het schitterend koor van de maagden, want als de Maagd van de maagden een gezelschap in de hemel bijzonder op prijs stelt, dan is het ontgensprekelijk dat van de maagden. Trouwens in hun reien vooral is haar plaats, omdat zij de Koningin is van al de zielen, die haar maagdelijkheid aan Jezus Christus hebben verpand om Zijn bruiden te worden.

Maria is vooreerst Koningin van de Maagden, omdat zij de banierdraagster van de maagdelijke zuiverheid geweest is. Zij was de eerste die, om zich geheel aan God te wijden, haar reinheid ongerept wilde bewaren. Zeker, vóór de geboorte van Maria was de zuiverheid wel in ere, maar de maagdelijkheid was niet bekend. Wel had het oude Rome, zoals wij vroeger zagen, zijn Vestaalse maagden, maar hoe verbleekt de glans van hun reinheid bij de luister van de christelijke maagdelijkheid! En wat de Joden

aangaat, bij hen was de ongehuwde staat een ongeluk, ja zelfs een schande.

Was Maria de eerste, die de maagdelijkheid uit eigen vrije keuze heel haar leven lang bewaarde, haar bewegredenen om maagdelijk rein te leven, waren ook de edelste. Wanneer zij immers het besluit vormde om de maagdelijke staat voor eeuwig te omhelzen, en hem als het ware harts-tochtelijk beminde, dan werd zij daartoe gedreven door de overtuiging, dat die staat haar veroorloofde geheel in God op te gaan, omdat haar hart zo-doende onverdeeld bleef.

En hoe machtig heeft Maria's voorbeeld ingewerkt op de zielen! Nauwelijks is de Kerk gesticht, of zij wordt

omstraald met de glans en de luister van de maagdelijkheid. Hoeveel toch van haar kinderen van beiderlei geslacht, en ongetwijfeld niet de slechtste, zijn in het voetspoor van de Koningin van de Maagden getreden en hebben hun maagdelijkheid aan God toegewijd!

In het heidense wereldrijk door Rome beheerst, hoe onmetelijk ook, werd slechts met moeite het nodige aantal meisjes gevonden, die er in toestemden als Vestaalse maagden gedurende enige jaren de zuiverheid te beoefenen. Tot dat besluit werden zij dan nog gebracht, aangelokt door de stoffelijk voordelen, die aan die tijdelijke levenssoberheid waren verbonden en in hun vooruitzicht werden gesteld.

Maar nauwelijks heeft Maria de banier van de maagdelijkheid met haar engelreine handen opgebeurd, of door de christelijke schare gaat een golving van geestdrift en liefde voor de maagdelijkheid. Mannen zowel als vrouwen brengen aan God en om God edelmoedig het offer van hun machtigste hartstocht en dat voor immer! De woestijnen worden eensklaps door heldhaftige zielen bevolkt, die daar in dagelijkse strijd en in voortdurend verkeer met God hun ideaal verwezenlijken en hun hart rein, maagdelijk rein bewaren tot hun laatste snik; ontelbare kloosters rijzen uit de grond op en worden bestormd door edelmoedige zielen, die niet slechts de eenzaamheid verkiezen om beschut te zijn tegen de verleidingen van de wereld, maar boven alles om daar ongestoord geheel voor God te kunnen leven.

Maria is dan ook de geestelijke moeder van een H. Agatha, een H. Agnes, een H. Lucia, een H. Cecilia en talloos velen, die liever de gruwzaamste folteringen wilden trotseren of de dood ingaan dan haar deugd prijs te geven voor de zinnelijkste van alle driften. Moeder is Maria ook van die heldhaftige jonge dochters die door alle eeuwen heen, in alle standen, ook in ons vaderland werden zij gevonden, ten koste van hun leven aan de verleiding weerstonden van gewetenloze en diep gevallen wezens. De geestelijke Moeder is Maria van een

H. Lucia

H. Theresia, een H. Gertrudis, een H. Aloysius, een H. Gerardus, van priesters en kloosterlingen, van ontelbare zuivere zielen, die in de wereld aan alle wereldse voldoeningen verzaakten om hun verheven ideaal na te streven en God uit al hun krachten te beminnen. Onder Maria's naam en onder haar hoge bescherming ontstonden ook allerlei genootschappen en congregaties, die op de eerste plaats beoogden om op Maria's voorbeeld de leden tot toonbeelden van reinheid en godsvrucht te vormen.

Maria is ook nog Koningin van de Maagden, omdat nooit iemand de zuiverheid zo volmaakt heeft kunnen beoefenen als zij.

Het lijkt geen twijfel of de H. Kerk is fier op haar kinderen die als martelaren van de zuiverheid vielen; de levensbeschrijvingen van de heiligen en de ondervinding van de zielen leren ons bovendien, dat vele vrome christenen bereid waren en steeds bereid zijn liever alles, zelfs hun leven, te verliezen dan de deugd van de engelen prijs te geven. En toch, hoe edelmoedig velen, vooral onder de heiligen, die mooiste van de deugden hebben beoefend, toch waren er onder hen weinigen, die niet de aanvechtingen van een bedorven natuur moesten ondervinden. Hoe velen die nochtans de onschuld mochten bewaren, bekenden dat zij een geweldige en rusteloze strijd moesten leveren tegen hun onstuimige driften. Een H. Alfonsus bijv., ontegensprekelijk een held in de deugd van de engelen, want volgens het eenparig getuigenis van zijn biechtvaders verloor hij nooit de

onschuld van het Doopsel, heeft volgens zijn eigen bekentenis geheel zijn leven lang met de machtigste van alle driften moeten worstelen en onder het sneeuw van de grijze haren voelde hij zijn bloed nog bruisen.

Dat tobben en worstelen om de zuiverheid onverlet te bewaren, heeft de gezegende Moedermaagd nooit gekend, omdat nooit een ongeregelde neiging in haar Onbevlekt Hart opwelde.

Het is waar dat er van die bevoorrechte heiligen geweest zijn, die, als het ware van geen strijd hebben geweten; hun was het gegeven zich hoog boven het zinnelijk bederf te verheffen; maar zo hoog waren zij toch niet gestegen, of zij werden nog de ongezonde uitwasemingen gewaar,

H. Thomas a Villanova

die uit de poel van de onzuiverheid opstegen, en hen vol walging het hoofd deden omwenden. Maria daarentegen ademde onafgebroken in de zuivere atmosfeer van de hemelse dingen, waar geen vergiftigde dampen van deze aarde konden opstijgen.

Nog een ander voorrecht bezat Maria's zuiverheid. Die deugd van de deugden had haar uiterlijk zo vergeestelijkt en haar schoonheid zo hemels gemaakt, dat, volgens de H. Thomas a Villanova, haar aanblik nooit bij een sterveling de minste zucht van begeerlijkheid wakker riep; integendeel, wie haar aanschouwde, voelde het vuur van zijn hartstochten als het ware geblust, hoe hij ook anders de speelbal was van zijn schandelijke driften. Zo zuiver was zij, zegt op zijn beurt de H. Ambrosius, dat zij de liefde tot de zuiverheid meedeelde aan allen die haar naderden.

Ten slotte mag Maria nog de Koningin van de Maagden genoemd worden, omdat zij Maagd en Moeder is en haar maagdelijkheid door het goddelijk Moederschap werd geheiligd. Door de Menswording van de tweede Persoon van de H. Drievuldigheid, die in de onbevleete schoot van de allerheiligste Maagd onze natuur aannam, is de ziel van deze gezegende Moedermaagd opnieuw geheiligd geworden. Het was als een tweede heiligmaking van Maria, en bijgevolg werd ook haar maagdelijkheid door God geheiligd, die op zo

wonderbare wijze vruchtbaar werd en bewaard bleef.

Gebed: O Koningin van de Maagden, wij weten het, geen ziel rukt meer uw oog, dan die waarin de zuiverheid ongerept bloeit; heb dan toch medelijden met ons, die zo dikwijls een geweldige strijd moeten uitstaan om de reinheid van het hart te bewaren. Als uw machtige hand ons niet beschut, zullen wij ongetwijfeld in de strijd bezwijken; neem dan toch, zo smeken wij u dringend, onze wankelmoedig hart onder uw moederlijke bescherming. Wanneer de H. Alfonsus zegt, dat van de honderd verdoemden er negennegentig om de zonde van onkuisheid verloren gaan en dat zelfs de honderdste van die zonde niet vrij is, dan begrijpt gij, lieve Moeder, welk groot gevaar wij lopen onze ziel te verliezen, als gij ons niet bijstaat. Steun ons derhalve in de strijd, sterk ons in de bekoring, houd onze moed staande, wanneer dat eeuwige worstelen met de verleiding van de wereld en het geweld van de driften ons afmat, en voer ons naar de zegepraal in de glorievolle kringen van de heiligen.
Amen.

Oefening: Dikwijls de schoonheid van de zuiverheid overwegen om een buitengewone hoogschatting en liefde voor die deugd van de engelen te verwerven.

wordt vervolgd ...

Onze Lieve Vrouw van Welslagen

Vertaling van een in het Frans verschenen artikel uit het Spaanse tijdschrift Chiesa Viva, februari 2009, nr. 413 door Dr. Franco Adessa "Notre Dame du Bon Succes"

In dit nummer van het Informatieblad maken wij een aanvang met een verhaal dat, wegens zijn lengte, over meerdere edities verspreid zal zijn. Gezien het mariale karakter ervan en de werken van de Vrijmetselarij die hierin ter sprake komen, past dit artikel zeer goed in het kader van de Militia Immaculatae.

We gaan hiervoor meer dan 400 jaar terug in de tijd, toen een zuster in het huidige Ecuador, destijds een kolonie van Spanje, diverse verschijningen heeft gehad van de H. Maagd Maria, maar ook van Jezus, de aartsengelen en andere hemelse personages. Zij heeft daarbij boodschappen ontvangen, die niet slechts voor haar tijd waren, maar ook en vooral betrekking hadden op de 20^e eeuw. Zij werd daarbij gevraagd zich op te offeren en boete te doen voor de zonden

en de beledigingen van onze tijd, wat zij heeft aanvaard en daardoor veel heeft geleden. In de registers van het klooster en de archieven van het diocees is ook vermeld dat deze zuster driemaal is gestorven (en na de eerste en tweede keer uit de dood is teruggekeerd).

Het merendeel van de voorspellingen van Onze Lieve Vrouw is inmiddels in vervulling gegaan. Zo voorspelde zij, meer dan 200 jaar van te voren, de dogma's van de Onbevleete Ontvangenis en de onfeilbaarheid van de

paus, de toewijding van Ecuador aan het H. Hart van Jezus, het martelaarschap van een katholieke president door de Vrijmetselarij etc. De belangrijkste voorspellingen spraken echter over de mondiale crisis in de Kerk en de maatschappij, die zou aanvangen in de 19^e eeuw en zou doorlopen in de 20^e eeuw. Onze Lieve Vrouw waarschuwde dat in deze tijden er een bijna algeheel bederf van de zeden zou zijn en dat Satan zou regeren middels de maçonnieke sektes, dat alles verloren zou lijken te zijn, maar dat *dát* het gelukkige moment zou zijn van het begin van een algeheel herstel.

Geboorte, jeugd en roeping van Mariana

In 1563 werd in de Baskische provincie Biskaje, vlakbij de Franse grens, in een adellijke Spaanse familie Maria Francisca de Jesus Torres y Berriochoa geboren, het eerste dochtertje van Diego Torres en Maria Berriochoa, beiden vurige katholieken. Begiftigd met een zeldzame schoonheid en een helder verstand, van nature zacht van karakter en een sterke neiging naar de deugd vermeed Mariana – zoals men haar noemde – als sedert haar jeugd de spelletjes van de kinderen van haar leeftijd om zich heimelijk terug te trekken in de kerk die naast haar huis was gelegen en waar ze was gedoopt. Vaak vond haar moeder haar daar, in diepe aanbidding voor het tabernakel. Toen ze zeven jaar oud was, verwoestte een brand de kerk en beschadigde het huis, zodat de ongelukkige familie met hun drie

kinderen moest verhuizen. Zij gingen wonen in een klein stadje genaamd Santiago de Galicie, in het noordwestelijk deel van Spanje.

Op een dag dat ze voor het tabernakel van de kerk aldaar neergeknield was riep Mariana luid uit: “O mijn geliefde! Wanneer zal toch de dag komen dat ik mij met U zal kunnen verenigen in de H. Communie?” Terstond hoorde zij deze woorden vanuit het tabernakel komen: “Het maakt niet uit welke dag je verlangt, mijn dochter, want jouw hart is er al gereed voor!”

Toen Mariana het geheim van deze samenspraak onthulde aan een Franciscaan, begon men meteen met de voorbereidingen, en zo ontving Mariana op 8 december 1572, op negenjarige leeftijd, de Eerste H. Communie. Tijdens deze eerste vereniging met Jezus overspoelde een vloed van goddelijke genade haar hart, waardoor ze in extase kwam. Voor de eerste keer zag zij de Onbevleete Moeder die, na haar de grootsheid en de betekenis van de gelofte tot kuisheid te hebben uitgelegd en haar een formule te hebben geleerd, haar beval deze op een dag uit te spreken in de religieuze orde van de Onbevleete Ontvangenis. Mariana zag toen in het tabernakel de Drie Personen van de H. Drie-eenheid en de H. Jozef. Ze sprak daarop de plechtige gelofte van kuisheid uit, de woorden van de Onbevleete Moeder herhalend en, op het eind, zegende de Eeuwige Vader de vereniging tussen Mariana en Zijn Heilige Zoon, die haar vroeg om van-

af dan de weg van de liefde en het offer te bewandelen.

In 1566 vaardigde Koning Filips II van Spanje een decreet uit op verzoek van invloedrijke families en een groot deel van de bevolking van Quito, hoofdstad van de Spaanse kolonie Ecuador, teneinde een koninklijk Klooster van de Onbevleete Ontvangenis aldaar op te richten op een hoek van het stadsplein van die stad. Het doel van dit klooster was het bidden van het kerkelijk officie en de godsdienstige vorming van meisjes van Spaanse en Creoolse families. De koning stuurde vanuit Spanje de eerste groep zusters ter oprichting van het klooster en stelde tot hoofd Moeder Maria de Jesus Taboada aan, een familielid van de koning en tegelijk een tante van Mariana.

Nauwelijks had Mariana het nieuws gehoord over het nieuw te stichten klooster of ze begreep de woorden van Jezus die haar had gevraagd het ouderlijk huis te verlaten om zich met Hem te verenigen. De oprichtster Moeder Maria besloot de kleine Mariana met zich mee te nemen, die, enkele dagen voor haar vertrek, een weinig na het communiceren een visioen van Onze Lieve Heer had die haar zei: “Mijn bruid, het ogenblik is gekomen om je ouderlijk huis en je vaderland te verlaten. Ik zal je meenemen naar Mijn huis, waar je, achter dikke muren, ver van de wereld en al het wereldse zult leven, verstopt voor en vergeten door alle schepselen. (...) Net als Ik zal je *jouw* kruis dragen en veel hebben te

lijden. De kracht en de moed zullen je echter niet ontbreken. Ik wens alleen dat je altijd bereid bent Mijn wil te volbrengen”.

In 1576 vertrekken Moeder Maria en vijf andere oprichtsters naar Ecuador, maar plotseling, midden op de oceaan, verduistert de hemel en een ongekend hevige storm steekt op, zodanig dat alle pogingen om het zinkende schip te redden de zeelieden nutteloos lijken en geen heil meer te verwachten is. Mariana, die meent dat zij de reden is van deze storm, roept samen met haar tante God aan om barmhartigheid. Dan zien zij te midden van de golven in de storm een gigantische slang met zeven hoofden oprijzen, die probeert hun boot te vernietigen en te doen zinken. Mariana verliest haar bewustzijn en onverwacht breekt er daglicht door in de verschrikkelijke

duisternis en de storm gaat liggen. Als Mariana weer bij haar zinnen is, vertelt ze haar tante dat ze een enorme slang heeft gezien die vreselijk tekeer ging en vervolgens een Dame van onvergelijkelijke schoonheid, bekleed met de zon, gekroond met sterren, met een wonderschoon Kind in haar armen en op het hart een afbeelding van het H. Sacrament. Met één hand schermde zij met een groot gouden kruis, dat eindigde in de vorm van een lans. De Dame, met behulp van het H. Sacrament en de hand van het Kind, sloeg de slang met zodanige kracht dat deze laatste aan stukken gehakt werd.

Twee jaar later liet Moeder Maria een medaille slaan waarop deze scène uit het visioen weergegeven was, en vanaf die dag droegen alle zusters van het klooster van de Onbevleete Ontvangenis te Quito deze medaille.

Noviciaat en geloften

De stichtsters komen op 30 december in Quito aan en op 13 januari 1577 leggen de zusters een gelofte van gehoorzaamheid af aan de Vicaris Provinciaal van de Franciscaanse Orde en komen onder de geestelijke en tijdelijke leiding van Pater Antonio Jurado O.F.M. De stichting van het koninklijk Klooster van de Onbevleete Ontvangenis werd groots en plechtig gevierd en de gehele stad Quito deelde in de feestelijkheden.

Op 8 september 1577 begint Mariana op 15-jarige leeftijd aan haar novi-

ciaat. Haar tante, Moeder Maria, en de Minderbroeders hebben de leiding over haar vorming. Na twee jaar van kloosterleven, de beoefening van de deugden en strikte gehoorzaamheid legt Mariana op 4 oktober haar plechtige geloften af tegenover de Abdis, Moeder Maria. Nauwelijks is ze uitgesproken of ze valt in extase en hoort de Eeuwige Vader de woorden die haar tante uitsprak herhalen: “Als je daaraan trouw bent, beloof ik je het eeuwige leven”. Zij ziet vervolgens Onze Heer met een onuitsprekelijke majesteit en zachtmoedigheid, die zich met haar in het (mystiek) huwelijk verenigt door haar aan een vinger aan de rechterhand een prachtige ring te schuiven met vier steentjes, waarbij op elk één van de geloften

geschreven staat: armoede, gehoorzaamheid, kuisheid en afzondering. Onze Heer zegt haar: “Mijn bruid, Ik wens voor jou een leven van zelfopoffering. Jouw leven zal een constant martelaarschap zijn ...”.

Mariana biedt zich aan als offerziel

Op een dag in 1582, terwijl Zuster Mariana aan het bidden is in het koor van haar klooster aan de voet van het tabernakel, na een betreurenswaardige episode die voorgevallen was tussen de zusters van het klooster, hoort zij plotseling een beangstigend gerommel en ziet de kerk geheel en al verduisterd, in het stof en de rook. Wanneer ze omhoog kijkt, ziet ze het hoofdaltaar verlicht als op klaarlich-

te dag. Het tabernakel gaat open en Christus verschijnt als op Golgotha tijdens Zijn doodsstrijd, met aan Zijn voeten de Maagd Maria, de H. Johannes en Maria Magdalena. Overtuigd dat zij de oorzaak is van alles, werpt Mariana zich ter aarde neer met de armen uitgespreid in kruisvorm en roept: “Heer, ik ben de schuldige! Straf mij en vergeef uw volk!” Maar haar engelbewaarder richt haar weer op en zegt haar: “Nee! Jij bent niet de schuldige. Sta op, want God wenst je een groot geheim te onthullen.” Wanneer Mariana de tranen van de Maagd Maria ziet, dan richt zij zich tot haar, vragend: “Mijn Vrouwe, ben ik de reden van uw verdriet?” “Jij bent het niet, het is de misdadige wereld!” Daarop begint Onze Heer aan Zijn doodsstrijd en Mariana hoort de stem van God de Vader die zegt: “Deze straf zal voor de 20^e eeuw zijn!” Plots verschijnen er boven het hoofd van Christus in doodsstrijd drie zwaarden, waar op staat geschreven: ‘Ik zal de ketterij straffen’ – ‘Ik zal de goddeloosheid straffen’ – ‘Ik zal de onzuiverheid straffen’, en Zuster Mariana begrijpt dat dit zal geschieden in de 20^e eeuw. De Maagd Maria vraagt haar: “Mijn dochter, wil je je opofferen voor de personen van deze periode?” “Ja, dat wil ik!” antwoordt Mariana. Dan, onverwachts, doorboren de drie zwaarden van boven het hoofd van Christus het hart van Mariana, die aan de hevige pijnen overlijdt. Na deze mystieke dood verschijnt ze voor God om geoordeeld te worden. Onze Heer biedt haar twee kronen aan: één van onvergankelijk-

ke glorie en van een onbeschrijflijke schoonheid, de andere van witte lelies om geven door doornen, en Hij zegt haar: “Mijn bruid, kies één van deze kronen”. Zij moest dus kiezen tussen de glorie van het Paradijs en de glorie van haar terugkeer op aarde om te lijden en uit te boeten als slachtoffer om de goddelijke gerechtigheid genoegdoening te geven voor de ketterijen, de zonden van goddeloosheid en onkuisheid die begaan zouden worden in de 20^e eeuw. Gerustgesteld door de woorden van de Maagd Maria en haar belofte te helpen in deze verschrikkelijke beproeving, antwoordt Mariana: “Mijn Vrouwe en mijn Moeder, dat de goddelijke Wil aan mij geschiede”. Aldus te hebben gesproken, aanvaardt zij met nederigheid en overgave de kroon van lelies omringd door doornen en keert terug op de aarde om te lijden. Zij wordt zo een slachtoffer dat genoegdoening zal geven voor de ketterijen, de goddeloosheid en de onkuisheid van onze tijd.

Eerste verschijning van de H. Maagd

Op 17 september 1588 bad Zuster Mariana haar nachtelijke gebeden, toen plotsklaps haar gehele lichaam een huivering onderging, die zo heftig was dat ze een kreet van pijn niet kon onderdrukken. Toen zij op haar bed was gelegd werd haar lichaam onderzocht en men constateerde dat haar handen en voeten diepe wonden toonden, en in haar zijde zat een wond als van een zwaard. De volgende ochtend constateerde de dokter dat zij buiten-

gewoon zwak was, het beenmerg uitgedroogd en haar lichaam verlamd. De enige waarneembare beweging was van haar hart, dat zó luid klopte dat men het van verre kon horen. Een dergelijke zwakheid hield haar ongeveer een jaar aan het bed gekluisterd. In de eerste maanden onderging zij naast het lichamenlijk lijden ook nog geestelijk lijden.

Op een dag, toen zij te bed lag en door het lijden geheel niet kon bewegen, hoorde zij plots een verschrikkelijk geluid in haar cel. Toen zij haar ogen opende, zag zij een afschuwelijke slang die, zich in bochten wringend, als een bezetene probeerde de muren op te klimmen, alsof hij achtervolgd werd door iemand van dichtbij die probeerde hem te verjagen. Het leed dat Mariana hierdoor verduurde was zo erg dat het leek of zij zou verzinken in wanhoop. Alle heldhaftige daden van haar leven leken haar misdadig, haar goede werken schenen haar werken die tot verdoeming leidden, haar roeping een illusie en een schande en daardoor was zij de weg naar de verdoeming ingeslagen. In deze ongelukkige innerlijke staat waarin het haar wegens de heftige pijnen scheen dat haar ziel zich losmaakte van haar lichaam, en zij in de hel geworpen zou worden, verzamelde zij al haar klachten en riep met luide stem: “Sterre der Zee, Maria Onbevlekt, het zwakke zeilbootje van mijn ziel is aan het zinken. De wateren van de beproevingen doen mij verdrinken. Red mij, want ik sterf!” Nog voor uitgesproken te zijn, zag zij een hemels licht om

zich heen en voelde een vriendelijke hand haar het hoofd aanraken. Tegelijkertijd hoorde Mariana een zachte stem die haar zei: “Waarom ben je bang, mijn dochter? Weet je niet dat ik altijd bij je ben in de beproevingen? Richt je op en zie me aan!” De nederige zuster richtte zich op in haar bed en zag een Dame van grote majesteit en pracht die zachtheid en liefde uitstraalde. Mariana vroeg haar: “Wie bent u mijn prachtige Dame?” “Ik ben de Moeder van de Hemel die je hebt aangeroepen. Ik ben gekomen om je duisternissen van de nacht in je ziel weg te jagen (...), want je Heer en God heeft je in het leven bestemd voor grote dingen die veel goeds voorspellen (...). Nu geef ik het leven terug aan je zenuwen, aan je aders en slagaders, en ik zal de helse slang verjagen.” Nauwelijks was de Dame uitgesproken of de enorme slang liet een afschuwelijk wanhopig gesis horen, terwijl hij zich onder een zodanig verschrikkelijk gerommel in de hel stortte, dat het de aarde onder het klooster en heel de stad van Quito deed trillen.

Mariana bleef evenwel ziek te bed en haar gezondheid verslechterde tot in september 1589. De tweede woensdag van die maand, om 9 uur 's ochtends, begon haar doodsstrijd. De ochtendmis werd in haar aanwezigheid opgedragen en ze ontving het H. Oliesel. Haar doodsstrijd duurde tot vrijdag. Om half vier 's middags blies zij haar laatste adem uit. Men besloot haar de maandag erna te begraven, maar zondagochtend om 3 uur (op hetzelfde tijdstip dat Onze Heer Je-

zus Christus verrees), toen de zusters naar de kapel van het klooster gingen om het Klein Officie te bidden, troffen zij daar tot hun grote verbazing Zuster Mariana aan, die aan het bidden was.

Mariana wordt abdis

In 1592 werd Moeder Maria, sinds 15 jaren abdis van het klooster, ernstig ziek en Zuster Mariana werd in haar plaats verkozen. Bij de dood van Moeder Maria in 1593 vormde zich er evenwel een groepje opstandige zusters die samenzwoeren om de jurisdictie van het klooster door de Minderbroeders over te doen gaan naar de bisschop van Quito. Deze sfeer bracht een achteruitgang van het kloosterleven met zich mee die leidde tot persoonlijke beschuldigingen met als gevolg een proces tegen de veronderstelde schuldigen.

Tweede verschijning van de H. Maagd

Op 2 februari 1594 was Moeder Mariana, het hart vol bitterheid en leed, geheel verzonken in gebed, uitgestrekt op het plaveisel van het bovenste koor van haar klooster. Zij smeekte Onze Heer, door bemiddeling van Zijn gezegende Moeder, dat de voortdurende processen betreffende haar klooster zouden ophouden, en ook smeekte zij om een einde aan die zoveel zonden die in de wereld begaan werden. Tijdens deze langdurige boete-oefening, bemerkte Moeder Mariana de aanwezigheid van iemand voor

zich. Haar hart was verward, maar een zachte stem riep haar bij haar naam. Zij stond snel op en tegenover zich zag zij een wonderschone Dame die het Kind Jezus op de linkerarm droeg en in haar rechterhand een blinkend gouden staf bezet met kostbare edelstenen van een onbeschrijflijke schoonheid. Met het hart vol vreugde en geluk vroeg zij: “Wonderschone Dame, wie bent u en wat wilt u? Weet u niet dat ik een arme zuster ben, voorzeker vol van liefde voor God, maar ook vol van verdriet en lijden?” De Dame antwoordde haar: “Ik ben Maria van het Welslagen, Koningin van Hemel en Aarde. Juist omdat je een ziel bent vol liefde voor God en Zijn Moeder, spreek ik tot jou. Ik ben uit de hemel gekomen om je bedroefde hart te troosten. Je gebeden, tranen en boetedoeningen zijn onze Hemelse Vader zeer aangenaam. De H. Geest die je geest troost en je ondersteunt in je rechtvaardige beproevingen, heeft van drie druppels bloed van mijn Hart het meest voortreffelijke Kind van de mensheid gevormd. Ik, Maagd en Moeder, heb het in mijn zeer reine schoot gedragen. In de stal van Bethlehem heb ik Hem gebaard en Hem op het koude stro gelegd. In hoedanigheid van Zijn Moeder heb ik Hem hier zodanig geplaatst, op mijn linkerarm, zodat we samen de hand van de goddelijke Gerechtigheid kunnen tegenhouden, die altijd gereed is de ongelukkige en misdadige wereld

te straffen. In de rechterhand draag ik de staf die je ziet, want ik wens dit klooster te besturen als Abdis en Moeder. Binnen niet al te lange tijd zullen de Franciscanen dit klooster niet meer besturen en dat is waarom mijn patronaat en bescherming des te meer nodig zullen zijn, want deze beproeving zal eeuwen voortduren. Door deze scheiding zal Satan proberen dit werk van God te vernietigen door zich te bedienen van mijn ondankbare dochters. Maar hij zal er niet in slagen, want ik ben de Koningin van de Overwinningen en de Moeder van het Welslagen, en het is onder deze aanroeping dat ik wens gekend te worden voor alle tijden, voor het behoud van mijn klooster en zijn bewoners. (...) Voor nu wens ik je kracht en sterkte te geven. Sta niet toe dat het lijden je ontmoedigt, want je zult lang op deze aarde leven voor de glorie van God en Zijn Moeder, die nu tot je spreekt. Mijn zeer Heilige Zoon wenst je alle soorten lijden te geven en om je de sterkte in te storten, die je daarvoor nodig zult hebben, geef ik Hem uit mijn armen, en ... neem Hem in de jouwe! Druk Hem goed aan je zwak en onvolmaakt hart!” De H. Maagd legde daarop het goddelijk Kind in de armen van de gelukkige Moeder Mariana, die het omhelsde, het stevig aan haar hart drukte en het teder streelde. Nadat zij dat had gedaan, voelde zij in zich een groot verlangen tot lijden.

Wordt vervolgd

Terugblikken

In de nacht van
zaterdag 18 op zondag 19 maart jl.
deed een flinke groep van onze gelovigen mee aan
de Stille Omgang in Amsterdam. Het thema was:
de H. Communie middel tot eenheid.

Vanaf
zondag 2 april jl.
(Palmzondag)
assisteert
Pater Jan de Bruyn
iedere eerste zondag
van de maand in de
St. Willibrordkerk te
Utrecht. Hij zal daar de
jongeren van het Jong
Katholiek Initiatief
begeleiden.

De **palmprocessies**
in Gerwen, Leiden
en Utrecht
waren weer zeer
stichtend!

Vera Verbeek is op **24 april jl.** ingetreden bij de contemplatieve Dominicanessen van het St. Jozefsklooster in Avrillé (F).
Steunen wij Vera met ons gebed!

Bij de bakkersoven

De priesters en broeders van het District Benelux kwamen **woensdag 10 mei jl.** op Neeltje Jans in de Oosterscheldemonding (Provincie Zeeland) bijeen voor een zeer interessant bezoek aan de Deltawerken. De watersnoodramp van de nacht van 31 januari op 1 februari 1953 is onvergetelijk. Er waren 1.835 overledenen. RIP Maar eigenlijk 1.836, want een in die nacht geboren baby was nog niet aangegeven.

Dubbele feestvreugde op
Hemelvaartsdag in Leiden,
donderdag 18 mei jl., vanwege
acht Eerste H. Communicanten!
Van harte proficiat!

Gelukkig kon met Pinksteren, **27-29 mei jl.**, de Bedevaart Chartres-Parijs doorgaan. Dit keer geen noodweer! Een flinke groep Nederlandstalige bedevaarders van Nederland en Vlaanderen heeft deelgenomen.

Op zaterdag 3 juni jl. diende Mgr. A. de Galarreta in de St. Willibrordkerk te Utrecht het H. Vormsel toe. Daarna droeg hij het H. Misoffer op.

We mogen terugkijken op een prachtige en warme viering van Sacramentsdag op **zondag 11 juni jl.** met de Sacramentsprocessie door Gerwen! De processie kende dit jaar enige uitbreiding! Deo gratias! De tijd gaat snel. Maar als we de processie nog mooier gestalten willen geven, moeten we met de begeleiders van de verschillende processiegroepen nog wel evalueren om de volgende processie beter en vroegtijdiger voor te bereiden. Oefening van de groepen is nodig voor meer discipline bij de uitvoering. Personen of groepen moeten worden opgesteld, taken moeten worden vervuld zoals ze op de processielijst voorzien zijn. Een goed begin is het halve werk, dus op de dag zelf ruim op tijd zijn, is een conditie sine qua non voor het welslagen! De processie van Tongeren, die om de zeven jaar uitgaat, is een inspirerend voorbeeld. Iedereen moet die processie hebben gezien. Opnames zijn er.

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen-Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Juli:

Voor de leden van de Priesterbroederschap St. Pius X,
levenden en overledenen (FSSPX)!

Augustus:

Om te danken voor alle ontvangen genaden!

Toppunt van omstreden beslissing uit de kerkgeschiedenis – Deel 1

Beste Kruisvaarders,

*Een parabel: raad je
wat wat en wie wie is?*

Stel: een groot zeilschip, zoals in de jaren 1830-1900. Een degelijk schip, prachtig gemaakt om mensen van de ene kant van de oceaan naar hun blijde doel aan de andere kant te brengen. Opgewassen tegen storm. Van de beste rederij. Dan vaart het zeilschip uit. Storm! Woester dan ooit! Golven sleuren passagiers de dieperik in! Daarna: zeerovers! Sluwe. Ze komen langs zij gevaren en gaan vriendelijk met de passagiers praten: “Kom bij ons: wij doen dat *beter!* Jullie gaan hier véél leukers beleven dan waar jullie *nu* zitten!” Wie zich laat ompraten ... wordt nooit meer gezien! Beroofd en aan de andere kant van de piratenboot de diepte ingegooid! Daar cirkelen bloeddorstige mensenhaaien!

Waar blijven bemanning en kapitein?

Maar dat is allemaal nog niet eens het ergste! Kijk nu naar de stuurhut van het eerste, goede schip: tijdens de

storm liggen die in de kapiteinskajuit. Allen zwaar onder invloed van een nieuw soort bedwelmende drank! Eigenlijk een “cocktail”: een menging van vroeger bekende soorten zwaar “spul”. Terwijl ze onder invloed zitten van dit oud-nieuw vocht, weerklinkt uit de stuurmanskajuit een vrolijk lied: “We zijn samen onderweg! Alleloe-ja!!” De kapitein is er toch niet helemaal gerust in en wil iets gaan ondernemen. Maar dan gaat één van die dronken zeebonken in de weg staan: “Kom, kom, niks ernstigs aan de hand! Wie gelooft vandaag nog in haaien?? Onze gasten mogen toch net

zo goed met onze collega’s [de piraten!] meevaren! In onze tijd willen we toch tegen onze nieuwe vrienden niets beledigends zeggen als “zeerovers”, tóch?!” Die stuurman gaat nu naar de verschrikte passagiers: “Wees liever blij! Haaien bestaan niet! Dat is bijgeloof van vroeger, toen de mensen nog dom waren! Die collega’s in het andere schip [de piraten] zijn vrienden. We moeten nog veel van hun leren! Jullie kunnen net zo goed met hen meevaren!”

Wie doet wat?

Maar ... een aantal matrozen in opleiding merkt dat dit helemaal aan het misgaan is. Ze hebben een idee: “Hee, jongens! We hebben net ontdekt dat benedendeks een vroegere top-stuurman zit! Hij heeft massa’s mensen uit Afrika veilig en dapper naar hun gelukkige bestemming geloodst! Hij heeft zeemannsscholen opgericht!” Samen gaan die jonge kerels de ervaren, net gepensioneerde stuurman wakker

schudden: “Vader, we vergaan! *Doe* iets voor ons!” Ook andere bemanningslieden en passagiers komen erbij: “Ja! Alsjeblieft, vader! We gaan eraan! De gezagvoerders doen *niks*! Of erger: ze leveren ons uit aan zeerovers en haaien!” Verschrikt staat de stuurman op: “Goed: als een nu dienstdoend stuurman mij officieel de opdracht geeft, en de goede God onze onderneming zegent!” Wat ook gebeurt. Alsmar meer jonge matrozen springen mét de ervaren stuurman in de bres. Samen redden ze alsmar meer drenkelingen!

Wie mag iets doen?

Maar nu merken een aantal van de stuurman-onder-invloed wat er gebeurt. Woest rennen ze naar de kapitein: “Die gepensioneerde, die nooit van onze heerlijke cocktail wilde, staat daar ineens oude reddingsmethoden en veiligheidsvoorschriften te voorschijn te halen! Nu volgen vele matrozen en passagiers hém in plaats van ons! U moet die gek stoppen!” Ook al omdat hij bang is van die “cocktail-vrienden”, laat de kapitein aan de stuurman in de bres weten: “Kappen!! Of eerst meedrinken!” De oudere stuurman vindt dat tegen zijn geweten en wil *direct* met de kapitein praten. Maar dat laten zijn dienstdoende “cocktail”-stuurman niet toe! Tóch kan de teruggeroepen stuurman tot bij de kapitein geraken: “Alstublieft! In tijden waar iedereen blijkbaar *alles* mag uitproberen, laat ons toch dat doen wat *altijd* heeft gewerkt!” De kapitein twijfelt ... En doet dan ... weer wat zijn “vrienden-onderinvloed” willen

*En wanneer de redder sterft ...
wie pakt dan over?*

Intussen sterft de kapitein. Er komt een nieuwe. Weer vecht de in de bres gesprongen ervaren stuurman zich een weg tot hem vrij en smeekt: “Vader! Laat mij toch gezag voerende zeelui opleiden, zoals het vroeger gedaan werd en goed werkte! Laat mij toch een opvolger krijgen die dit reddende werk kan voortzetten! Anders verdwijnt alles, wat vroeger zo goed heeft gewerkt binnenkort voorgoed! Hoe zullen we anders de mensen veilig naar hun gelukkige haven loodsen? Ik wil het graag met uw toestemming doen, maar anders doe ik het helemaal zélf!” Daar schrikt de kapitein heftig van en zegt: “OK, OK, goed dan ... Als je dat allemaal zo belangrijk vind ...” De reddende stuurman: “De tijd dringt! Ik zal niet lang meer leven en ben misschien de enige om deze goede reddingsmethoden nog door te geven. Wanneer mag ik die opvolger krijgen?” De kapitein: “Rustig, rustig. Aan wie

had je gedacht als opvolger? Stuur me een lijstje met kandidaten!” Dat doet de stuurman. De kapitein kijkt naar de lijst en zucht: “Pfff ... Daar staat er geen enkele op, die mijn vrienden leuk zullen vinden. Ik wil geen moeilijkheden met hen. Noem mij liever iemand die *hun* bevalt!” Nu kijkt de stuurman ontgoocheld: “Dat is een *spel* met ons spelen! Gewoon wachten tot ik sterf en zo de redding onmogelijk maken! Welnu: dan moet ik *zelf* handelen!”

Zijn de regels er om te redden, of om de redding in de weg te staan?

De kapitein: “Wat? Hoe *durf* je? Ik waarschuw: indien je dat waagt zonder mijn toestemming, dan ga ik aan iedereen vertellen dat je een piraat bent! Want in onze regels staat heel duidelijk dat je automatisch bestraft zal worden!” De ervaren stuurman: “Die regels zijn toch niet gemaakt om de redding te verhinderen? Dat is ze gebruiken *tegen* hun doel!” Daarop ... antwoorden noch de kapitein, noch zijn raadgevers. Mag de ervaren stuurman voor een opvolger zorgen of zou dit een misdaad zijn? Vóór niemand nog kan redden volgens de oude beproefde manier, die altijd heeft gewerkt, besluit de stuurman: “Ik heb deze omstandigheden niet zelf gekozen ... Weldra sterven en niet voor de toekomst hebben gezorgd, zou gemakzuchtig en laf van mij zijn ... Dus wil de goede God dat ik handel!” En ... hij zorgt voor niet één, maar voor vier opvolgers. En: de kapitein doet ook waarmee hij heeft gedreigd: “Dit is ongehoorzaamheid! Die stuurman is een piraat! Luister noch naar hem, noch naar zijn vrienden!

Want ze zijn tegen het kapiteinschap!” *Is dat zo?* En: krijgt de stuurman nu een slecht geweten? Hij: “Er valt een pak van mijn hart. Nu ben ik gerust. Ik heb gedaan wat ik *moest* doen. De toekomst is nu zeker gesteld, voor het hele schip!”

“Leuk dat het schip gered is. Maar: dat had de stuurman niet zó mogen doen!” Écht niet??

Maar wat zeggen de andere stuurman? Wel de meesten, zelfs zij die de in de bres gesprongen stuurman hebben gesteund, zeggen nu: “De kapitein is de kapitein! Hij *kan* zich niet vergissen! Wat jij, beste stuurman, deed, was een stap te *ver*! Je bent ongehoorzaam! Ongehoorzaamheid is altijd zonde! Je had meer moeten vertrouwen! De goede God zou ons wel *op een andere manier* hebben gered!” En daarna ... sterven eerst de reddende stuurman, dan de kapitein. Een nieuwe kapitein maakt dezelfde cocktail *nóg* giftiger. Zó opvallend giftig, dat het onderhand *alle* mensen van goede wil gaat opvallen, dat dit niet kan kloppen. Stuurman die voordien de reddende stuurman hebben veroordeeld, gaan nu net *hetzelfde* als de reddende stuurman tegen de kapitein vertellen! En ook gaan velen de door de reddingsmethoden van in de bres gesprongen stuurman overnemen en daarmee nu *zelf* vele passagiers redden. Zou de eerste stuurman voor hun niet de middelen, die altijd voor redding zorgen, hebben bewaard, dan hadden die nieuwe hun goed werk niet kunnen doen. Zijn ze nu zo eerlijk de eerste stuurman dankbaar te zijn? Luidop?

Kennedy Hall

Het gelijkenis van Kennedy Hall. Wie is wie in deze parabel? Het antwoord.

Het idee voor deze parabel komt voor een deel uit het Woord Gods zelf. In de H. Schrift (*1 Petrus 3*) wordt de Kerk van Jezus vergeleken met de reddende Ark van Noë. Dat is dus ons schip! Het belangrijkste deel komt uit het fantastische boek van de zeer geleerde Canadese journalist van Liffesite News, Kennedy Hall: “SSPX. The Defence” (Voor deze gelijkenis: bladzijden 2 tot 11). Ik heb het nog specifieker gemaakt, zodat het nog beter past op wat er werkelijk aan de hand was en is. Nu, verder in bovengenoemde gelijkenis: wat is het reisdoel? De hemel! De passagiers? De te redden zielen! De matrozen: de priesters. De stuurman: de bisschoppen. De kapitein: de paus. De “cocktail”: het zogenoemde “modernisme”, een giftig mengsel van dwaalleren, halve waarheden en hele leugens. Het gevaarlijkste gif in die “cocktail? Het oecumenisme: “Je hoeft niet eens katholiek, zelfs geen christen te zijn om in de hemel ko-

men. Andere godsdiensten voeren *ook* naar de hemel”. Van die ziekmakende “drank” zijn kerkmensen vooral gaan drinken kort vóór, tijdens en vooral naar aanleiding van het Tweede Vaticaans Concilie. Gevolg: storm over de Kerk! Verwarring onder priesters! Het geloof wordt nauwelijks nog doorgegeven naar de volgende generatie van kinderen. Massa’s zielen die het rechte pad kwijttraken en verloren gaan. Wie zijn nu de piraten? Het zijn vijanden van Jezus, geloof en Kerk. Vertegenwoordigers van andere geloven, die wel een stukje waarheid hebben, maar ook foute dingen leren en niet de Kerk van Jezus zijn. Ze zijn pas

veel later uitgevonden. En wie zijn de mensenetende haaien? De demonen, duivels. Is dat allemaal echt gebeurd? Jazeker! Vooral in de jaren 1962-1991, meer nog in 1987-88, maar zelfs nog tot vandaag. En wie was nu eigenlijk die stuurman, die reddend in de bres sprong? Over dit werktuig van Gods Voorzienigheid, waardoor geloof, sacramenten, H. Mis, priesterschap ... in oorspronkelijke vorm zijn bewaard gebleven, willen we het spoedig hebben. En daarbij ook: mag iemand soms ongehoorzaam zijn? Mòet je soms zelfs??

Kunnen we zonder gehoorzaamheid?

Nee! Daarover gaat het 4^e van de Tien Geboden van God (*Exodus 20*): “Vader. Moeder zult gij eren!” Er zijn buiten de ouders ook andere mensen die de goede God laat deelnemen aan Zijn eigen gezag: leraars, priesters, bisschoppen, paus, ministers, rechters ... Stel je voor dat in een gezin de kinderen plots tegen de ouders zouden zeggen: “Ik hoef niet meer naar jullie te luisteren!” Dan zou papa kunnen antwoorden: “Dan hoef ik niet meer voor jullie te werken en te betalen!” En mama zou kunnen zeggen: “Dan maak ik voor jullie geen eten meer! En poetsen kunnen jullie voortaan helemaal zelf doen!” Zie je wat er dan komt? Alles stort ineen! Ook: indien niemand hoeft te luisteren, kan ook moeilijk nog iemand van een ander iets leren. Je ouders hebben je veel goeds te leren! Wat wanneer iemand zich niet meer láát beleren? Dan raakt die de weg kwijt en bereikt *nooit* wat hij in het leven had moeten bereiken. Zoals in het gezin, zo is het ook in de Kerk.

Zijn er grenzen aan de gehoorzaamheid?

Ken je nog Francisco Marto, het enige jongetje van de drie zieners in Fátima (1917). Op een dag beveelt zijn mama: “Laat onze kudde schapen grazen op het land van jouw doopmeter!” Hij: “Hebt u dat aan haar gevraagd?” Zij: “Nee, maar ze vindt dat altijd goed!” Hij: “Ik zou toch eerst van haarzelf willen weten of het mag ...” De jonge kerel krijgt van mama ... een klinkende oorveeg! Mama vindt dat hij onnodig moeilijk doet en slecht gehoorzaamt. Wie heeft gelijk? Francisco! Niemand mag dwingen te zondigen. Hoe weet je dat? Als een bevel tegen Jezus, God, de Tien Geboden, het geloof, de waarheid ... *ín* gaat! En dan is het *nodig* “nee” te zeggen! De deugd van de gehoorzaamheid heeft namelijk een midden. Er mag door gehoorzaamheid geen schade ontstaan. Het

“Maar er is er toch één die zich nooit kan vergissen en die nooit fouten kan maken. Onfeilbaar!” Toch?

is niet omdat iemand van God gezag heeft gekregen (= de baas moet zijn), dat zij of hij dit tegen Gods wil mag gebruiken! Hoe weten wij dat zo zeker? Wel: het staat in de H. Schrift, het Woord Gods. De Hoge Raad van de Joden verbiedt op een dag aan de apostelen om nog verder mensen tot Jezus en het christendom te bekeren. Gehoorzamen de apostelen aan de joodse overheid? Nee! *Handelingen 4, 19 v.:* “*Petrus en Johannes gaven hun echter ten antwoord: Oordeel zelf, of het voor God te rechtvaardigen zou zijn als wij méér naar u luisterden dan naar God! Het is voor ons onmogelijk niet te spreken over hetgeen wij hebben gezien en gehoord!*” Er is ook een goede paus die dat heel duidelijk leert. Paus Leo XIII in zijn Encycliek “*Libertas praestantissimum*” (20/06/1888): “*Nemen we aan dat een voorschrift van ergens een gezag met de principes van het gezond verstand en de interesses van het gemeenschappelijk welzijn niet zou overeenstemmen, dan heeft dit voorschrift geen enkele wettelijkheid. [...] Van zodra een bevel in tegenspraak staat met het verstand of de goddelijke Wet, is het legitiem ongehoorzaam te zijn. Ongehoorzaam aan mensen, om God te gehoorzamen*”.

Ja: God, Jezus, de heiligen in de Hemel. En op aarde, is daar iemand onfeilbaar? *Mattheüs 16-19:* “*Jezus: Zalig zijt gij Simon, Bar- (= zoon van) Jona (= Johannes), want niet vlees en bloed hebben u dit geopenbaard, maar Mijn Vader die in de hemel is! Op Mijn beurt zeg Ik u: Gij zijt Petrus (Kefá, steenrots) en op deze steenrots zal Ik Mijn Kerk bouwen en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen! Ik zal u de sleutels geven van het Rijk der hemelen en wat gij zult binden op aarde, zal ook in de hemel gebonden zijn en wat gij zult ontbinden op aarde, zal ook in de hemel ontbonden zijn!*” Jezus heeft dus een zichtbare plaatsvervanger als zichtbaar hoofd van Zijn Kerk op aarde benoemd. Iemand die ervoor zorgt, dat de Kerk één in leiding blijft. Iemand die ervoor kan zorgen, dat de Kerk in haar eigen dingen niet de onderdaan of het slaafje van iets of iemand anders wordt. Zoals van de burgerlijke regering. Iemand ook die Jezus ons geeft om in laatste instantie zekerheid te geven, als er twijfel over

het geloof ontstaat. Betekent dat, dat de paus niet meer kan zondigen? Zeker niet! Petrus heeft zowel vóór als na Pinksteren geknoeid (verloochening van Jezus en later menselijk opzicht tegenover de joden-christenen) en moest terechtgewezen worden. Maar op het gebied van de leer, de zeden, de leiding van de Kerk ... kan het zijn dat de paus zich tenminste *daarin nooit* kan vergissen? Het Eerste Vaticaans Concilie in haar document "Pastor aeternus" 20-21 legt daarover vast: "Om dit herdersambt te vervullen, hebben onze voorgangers [als pausen] onafgebroken getracht de heilbrengende leer van Christus onder alle volkeren van de aarde te verbreiden. En met even grote zorgvuldigheid waakten zij erover, dat de leer onaangetast en zuiver bewaard zou worden. *De Bisschoppen van Rome [= pausen] hebben [...] datgene tot vaste leer verklaard, wat zij met Gods hulp erkennen in overeenstemming te zijn met de Heilige Schriften en met de apostolische overleveringen. Want ook aan de opvolgers van Petrus is de Heilige Geest niet zó beloofd, dat zij op grond van Zijn inspiratie een nieuwe leer zouden aan het licht brengen*". Dus: gelukkig bestaat onfeilbaarheid en kan iemand eens en voor altijd in de Kerk beslissen: de paus. Maar: die is geen eigenaar van het geloof, alleen doorgever. Hij mag alleen beslissen in overeenstemming met wat Jezus/God heeft geopenbaard. En hij zal alleen onfeilbaar zijn wanneer het gaat over deze twee thema's: geloof en zeden. En: wanneer hij duidelijk en plechtig op dat gebied iets eens en voor altijd wil vastleggen. Dat heet een beslissing "ex cathedra". En daarbuiten? Kan hij

dan zondigen of zich vergissen? Ja! *Mag* iemand hem dan berispen? Ja! Of *moet* dat zelfs?

*H. Schrift. Beleefd maar duidelijk:
Bisschop Paulus fluit Paus Petrus
terug. Terecht!*

Galaten 2, 11-14: "Toen Kefas [= Petrus] in Antiochië gekomen was, heb ik [de Apostel Paulus, dus bisschop] hem in zijn gezicht weerstaan, want hij had ongelijk. Immers: voordat sommige mensen van Jakobus gekomen waren, at hij gewoon met de heidenen [= christenen, bekeerd uit het heidendom] mee, maar toen zij gekomen waren, begon hij zich terug te trekken en afzijdig te houden uit vrees voor de mannen van de besnijdenis [= christenen, bekeerd uit het jodendom]. En de overige Joden veinsden met hen mee, zodat zelfs Barnabas zich door hun veinzerij liet meeslepen. Maar toen ik zag dat hun gedrag niet strookte met de waarheid van het Evangelie, zei ik tegen Kefas waar allen bij waren: Wanneer ge zelf naar heidense gebruiken leeft en niet naar joodse, ofschoon ge een jood zijt, waarom dwingt ge dan de heidenen op joodse wijze te leven?" Net hadden ze in het Apostelconcilie (*Handelingen 15*) afgesproken dat ze geen eerste-

en tweederangs-christenen mochten gaan maken. Uit menselijk opzicht, uit schrik voor het oordeel van bepaalde joden-christenen, wordt Paus Petrus zwak en gaat alleen maar met joden-christenen eten! Alles dreigt daardoor ineen te storten! Daarom móest iemand ingrijpen en de paus tegenspreken. Gelukkig was *Paulus* zo moedig. Nu echter, in onze dagen, zijn er veel mensen die willen beweren dat een paus zich *nooit* kan vergissen en dat hem te weerstaan, wanneer hij schade berokkent, zonde zou zijn. Dat is de H. Schrift niet kennen. Of érg(er). Paulus was niet de enige bisschop die ooit bij de paus aan de noodrem moest gaan trekken.

Bisschop Robert Grosseteste rebelleert. "Uit gehoorzaamheid"!

Het speelt zich af in een bloeitijd van de Kerk, de 13e eeuw, de tijd van Thomas van Aquino, Franciscus van Assisi en Bonaventura. Kennedy Hall citeert Michael Davies: "In 1253 benoemt Paus [Innocentius IV] zijn eigen neef Frederik van Lavagna tot opvolger van de overleden bisschop van Lincoln (in Engeland). [De paus bezorgt zijn familielid hier een postje. Daarbij krijgen de gelovigen *geen* waardige herder,

waar ze recht op hebben!] Bisschop Grosseteste staat nu voor een dilemma. Het bevel van de paus is helemaal rechtmatig. Maar de paus gebruikt zijn macht in zekere zin *tegengesteld* aan het doel waarvoor deze hem is gegeven. Bisschop Grosseteste antwoordt de paus: "Geen enkele onderdaan van de H. Stoel kan zich aan dergelijke bevelen onderwerpen! Omwille van de gehoorzaamheid waaraan ik ben gebonden en omwille van mijn liefde voor de Apostolische Stoel [= het pausdom] in het Lichaam van Christus [de H. Kerk], *weiger* ik te gehoorzamen, weerspreek ik en *rebelleer* ik! De Apostolische Stoel is er niet om *kapot* te maken, maar om *op te bouwen*! Ik kan alleen meewerken aan opbouw!" De geschiedenis geeft Bisschop Grosseteste gelijk!

De H. Bisschop Eusebius van Samosatha wijdt bisschoppen en benoemt ze nog ook!

Net zijn de vervolgingen door de Romeinse overheid voorbij, of de hel valt de Kerk op een andere manier aan. In Egypte is er een priester met talent voor muziek. Hij maakt kerkliedjes. Leuk om naar te luisteren! Zingt makkelijk mee! Alleen: in de tekst vertelt hij wat voor fantastisch *man* Jezus wel is. Maar: bestrijdt dat Jezus ... *God* is! Die priester, Arius, is dus een gevaarlijke dwaalleraar, een ketter! Hij brengt massa's gelovigen, maar ook priesters en bisschoppen tot afvalligheid! Hij wordt daarvoor ook veroordeeld door het Concilie van Nicea (325). Dan, eind de 4^e eeuw, reist een rechtgelovige bisschop, Eusebi-

*De held van de vervolgte Oekraïense
katholieken wijdt bisschoppen.
Wetend dat de paus het niet wil!*

us van Samosatha, door de gebieden in het oosten van het Middellandse Zeegebied. Hij stelt vast: “Alles verwoest! De bisschoppen zijn arianen geworden! Die arme gelovigen hebben geen herder meer die hun nog het ware christendom aanleert!” Erg is dan ook, dat de paus van dat ogenblik, Liberius, bang is van de ariane keizer. Om met hem geen moeilijkheden te krijgen, ondertekent de paus een geloofsbelijdenis, waarvan de tekst zó onduidelijk is dat je niet meer weet of het arianisme nu de waarheid is of niet. Wat doen? Bisschop Eusebius besluit: “Ik kan die mensen hier niet achterlaten als schapjes zonder herder!” En wat doet hij? Hij zoekt goede, katholieke priesters. En de besten onder hen ... wijdt hij tot plaatselijke bisschop! In normale tijden zou hij zo iets niet hebben mogen doen. Maar nu is het een *tijd van nood*. Niet handelen zou laf geweest zijn. En? Wie heeft op het einde gelijk gekregen? Bisschop Eusebius van Samosatha wordt heilig verklaard. Bange Paus Liberius ... niet!

Oekraïne, 1919-1945. Onder Poolse heerschappij gaat het byzantijnse (H. Mis in de kerkslavische taal) deel van de Katholieke Kerk goed. Vooral P. Slipyi (1892-1984) blinkt uit: briljant leraar aan het priesterseminarie en schrijver uit het Aartsbisdom Lemberg/Lviv. Dan wordt hij benoemd tot aartsbisschop. Een sterke goede herder in zware tijden: de Tweede Wereldoorlog. Dan: juli 1945. Soldaten van het “Rode Leger” van de communistische Sovjet-Unie nemen de stad in. Eén van de eerste dingen die ze doen: de priesters en bisschoppen gevangen nemen. De communisten bevelen hun: “Wordt allemaal lid van de Russisch-Orthodoxe Kerk! Of we sturen jullie naar de strafkampen in Siberië! Daar zullen jullie leren werken en weten wat koude is!” Waarom doen die communisten zo iets? Wel: ze hebben de afgescheurde Russisch-Orthodoxe Kerk volledig onder hun controle. Hun bisschoppen zijn KGB (= communistische geheime dienst) -agenten. Russisch-Orthodoxe priesters mogen geen mens jonger dan 18 jaar iets over het geloof vertellen. Zodat de jeugd voor het grootste deel verloren gaat! Nadat de communisten hun hebben bedreigd, wat doen de katholieke priesters en bisschoppen in de Oekraïne? Wel: velen zijn echt slap en knikken als bange brave schapen “ja” naar Stalin en zijn communisten! Maar priesters die kunnen ontsnappen, dragen verder de H. Mis op, horen biecht en dopen kinderen ... in de bossen! En Bisschop Slipyi? Hij

hangt gelukkig *niet* de lafaard uit. Hij weigert het boze spel mee te spelen! Gevolg: de communistische chefs maken hem zwart: “Die heeft met de nazi’s samengewerkt!” Dan zetten ze de dappere bisschop op een lange treinreis. Naar het gebied van de Kraj Krasnojarsk aan de Jenisei in Midden-Siberië. Strafkamp! Bisschop Slipyi lijdt verschrikkelijk: harde handarbeid, weinig en slecht eten, mishandeld worden, de beste jaren van zijn leven moeten slijten tussen ruwe misdadigers! Paus Pius XII heeft zoveel bewondering voor deze held, dat hij een brief naar Mgr. Slipyi laat smokkelen: “Gelukgewenst! Niet opgeven!” De Oekraïense gelovigen krijgen namelijk kracht tot trouw door het voorbeeld van hun dappere herder. Maar: de Sovjets ontdekken de brief! Nu krijgt Mgr. Slipyi een nóg hardere behandeling!

Dan komt de 23^e januari 1963. De Amerikaanse President Kennedy komt met Sovjetleider Chroestjov een gevangenenruil overeen. En op Kennedy’s lijstje staat onder andere ... Bisschop Slipyi! Vreugde bij alle naar

het Westen gevluchte Oekraïense katholieken! Hun bisschoppen vragen aan Paus Paulus VI: “H. Vader, alsjeblijft: maak uit onze heldhaftige vader een patriarch (aartsbisschop) van de hele Oekraïne! Dat zal alle vervolgd en weer nieuwe moed geven!” Tot hun verrassing ... heeft de paus daar *geen haast* mee! Waarom? Omdat hij de communisten niet voor het hoofd wil stoten! Bisschoppen uit Oost-Europa mochten van de communistische bazen van hun landen uitreizen voor het Tweede Vaticaans Concilie ... op voorwaarde dat bij dit concilie over het communisme en Rusland geen kwaad woord zou worden gezegd! Laf! En dan is intussen Kardinaal Casaroli begonnen met zijn “Ost-Politik”: braafjes samenwerken met de kerkvervolgers! De paus zoekt een compromis (iets half-goeds) en vindt in 1965 speciaal voor Mgr. Slipyi een nieuwe titel uit: “Kardinaal-Aartsbisschop van de Oekraïne”. Geen patriarch, maar toch kardinaal. Nu waagt Kardinaal Slipyi het en vraagt aan Paus Paulus VI: “Alsjeblieft: er is zo’n nood aan priesters in Oekraïne! Laat mij een aantal goede priesters tot bisschoppen wijden!” En wat antwoordt de paus? “Nee!” Bang om de communisten voor het hoofd te stoten! En wat doet Kardinaal Slipyi? Hij wacht nog een tijdje af. Dan besluit hij: “Ik kan mijn arme gelovigen thuis niet laten uitsterven! Priesters hebben ze nodig! Om nieuwe priesters te kunnen krijgen, heb je bisschoppen nodig!” Dan komt het jaar 1977. Kardinaal Slipyi weet, dat hij niet eeuwig zal leven. Hij wijdt nu drie priesters tot bisschoppen. Tegen de uitdrukkelijke wil van de paus in! Volgens kerkrecht zou Kardinaal Sli-

pyi daarvoor automatisch een kerkstraf krijgen: suspensio. Dat betekent: geen sacramenten meer mogen toedienen. Toch komt niemand Kardinaal Slipyi daarmee lastig vallen. Integendeel: bij de eerste gelegenheid van een audientie (ontvangst) bij de nieuwe Paus Johannes Paulus II, komt deze – tegen alle gewoonte in – Kardinaal Slipyj tegemoet gelopen om hem als *eerste* te begroeten en eer te geven! Dezelfde Paus Johannes Paulus II is het, die in 1984 Kardinaal Slipyi een erende toespraak geeft. Bij diens begrafenis! Met recht: had Bisschop Slipyi niet volgehouden, dan zouden de katholieken in de Oekraïne de moed hebben verloren en waarschijnlijk vandaag bijna niet meer bestaan ...

*Poolse Bisschop Karol Wojtyła
(later: Paus Johannes Paulus II)
doet hetzelfde!*

In de biografie van Paus Johannes Paulus II schrijft George Weigel: “Kardinaal Wojtyła [van Krakau in Polen] wijdde bisschoppen voor de ondergrondse Kerk in Tsjechoslowakije, hoewel de H. Stoel dit uitdrukkelijk had verboden. Hij *meldde* het ook niet aan Rome. Wojtyła vond dat hij de plicht had zijn lijdende medegelovi-

gen ter hulp te komen”. Heeft de bisschop gelijk? Zeker! Hij weet dat **het kerkrecht niet alles kan voorzien en niet onfeilbaar is. Zin van het kerkrecht is dat te regelen, waarvoor Jezus Zijn Kerk heeft gemaakt.** Lucas 19, 9 v.: “Jezus sprak: De Mensenzoon is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was”. Johannes 3, 16-17: “Zózeer heeft God de wereld liefgehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat al wie in Hem gelooft niet verloren zal gaan, maar eeuwig leven zal hebben, opdat de wereld door Hem zou worden gered”. En de Kerk is er om Jezus’ werk voort te zetten. Johannes 20, 21: “Jezus zei tot hen [= de apostelen, dus verantwoordelijken in Zijn Kerk]: “Zoals de Vader Mij heeft gezonden, zo zend Ik u!” Tot vandaag staat dit duidelijk in het kerkrecht: **canon (= wet) nr. 1752: “Salus animarum suprema lex”, “De hoogste wet is de redding van de zielen”**. Johannes Paulus II wéét dit en past het zelf toe. Maar wat wanneer *hij* dan de paus is en een andere bisschop zit in de

rol van een situatie van uiterste nood voor de gelovigen te zien ... wat doet de paus dan?

De “pelgrimpaus” geeft oecumenistisch plankgas. De H. Geest van gedachte veranderd?

11 december 1983. Dezelfde paus bezoekt voor het eerst een lutheraanse dienst, in Rome. Hij preekt daarbij: “Ik heb deze bijeenkomst gewenst. **Ik ben gekomen omdat de Geest Gods ons in onze tijd heeft gewezen op de zoektocht naar volle eenheid van de christenen door middel van oecumenische dialoog [= gesprek als gelijken]. Mogen wij wel de genade van Onze Lieve Heer wantrouwen, die Hij in de laatste tijd heeft geopenbaard door het woord van de H. Geest, dat we tijdens het [Tweede Vaticaans] Concilie hebben vernomen? In het jaar van de herdenking van de geboorte van Martin Luther, vijf eeuwen geleden, zien we in de verte het morgenrood van een her-**

stel van onze eenheid”. Paus Johannes Paulus II is een lieve man, hij bezoekt bijvoorbeeld op de eerste dag van zijn vermoeiende reis naar Engeland zwaar zieken en geeft een mooie preek over de zin van het lijden. Hij kust en zegt baby’s. Maar ... **hij gelooft dat de H. Geest, God, bij gelegenheid van het Tweede Vaticaans Concilie van gedacht veranderd is!** *Psalm 120, 26-28: “Gij hebt voormaals de aarde gegrondvest, de hemel is werk van Uw handen; zouden zij vergaan, Gij houdt stand: raakten zij versleten als een mantel – als uw wisselkleed wisselt Gij hen. Gij nochtans blijft dezelfde, uw jaren nemen geen einde”*. *Jacobus 1, 16 v.:* “*Geliefde broeders, laat u niet misleiden: elke goede gave daalt neer van boven, van de Vader van de hemellichten, bij wie geen verandering is of verduistering*”. Hij denkt dus ook, dat het Tweede Vaticaans Concilie geen fouten kan maken. En inderdaad: kerkmensen spreken doorgaans van “hét concilie”, alsof dat het grootste (of enige) ooit is. En dus ook foutloos. Is dat wáár?

“Hét” [Tweede Vaticaans] Concilie heeft geen fouten gemaakt?

12 januari 1966. Net vijf weken na sluiting van het Tweede Vaticaans Concilie. Paus Paulus VI zegt daarover: “Er zijn mensen die vragen wat het gezag is die het concilie aan zijn leringen wilde toekennen, wetende dat het vermeed plechtige dogmatische definities te geven die de onfeilbaarheid van het kerkelijk leergezag zouden gebruiken. [...] Gezien het pastorale karakter van het concilie heeft het **vermeden** op een

buitengewone manier dogma's te verkondigen met de toon van **onfeilbaarheid**. Niettemin gaf het zijn leringen het hoogste *gewone* leergezag". Dus? "Superbelangrijk", **vindt de paus**. Maar: **geen garantie van foutloos!**

*Nog méér plankgas.
In een nóg hogere versnelling.*

In de jaren 1985 en 1986 gaat de "pelgrimspaus" verder dan ooit in zijn tegenmoetking aan andere godsdiensten dan christelijke, katholieke. Togoville, Togo, 9 augustus 1985: gemeenschappelijk gebed samen met afgoden-"priesters" in hun "heilig woud". De paus beseft niet: *Psalm 95, 5: "Alle goden van de heidenen zijn duivels!"*

New Delhi, India, 2 februari 1986. De "Osservatore Romano" (de krant van het Vaticaan) toont een foto: een vrouw in mooie Indiase klederdracht begroet de paus door met poeder een rode stip tussen de ogen op het voorhoofd van de paus te zetten. Dezelfde krant schrijft erbij: "Paus Johannes-Paulus II ontving een hindoeïstisch tika (tilaka) –teken". Dit doen heidense

hindoes voor vereerders van één van hun godheden. Beseft de paus dat? In ieder geval geeft hij een teken alsof het wrede hindoeïsme (bepaalde mensen als dieren behandelen en omgekeerd) OK is

13 april 1986. Als eerste paus ooit bezoekt Paus Johannes Paulus II een joodse synagoge. De paus noemt daarbij de joden: "Onze oudere broeders in het geloof." Beseft hij wat hij zegt? Verwart hij huidige joden, die Jezus niet willen aannemen, met die van het Oude Testament, het ware toenmalige geloof, die eerlijk wachtten op de Verlosser, Jezus? Zeker is, dat hij de katholieken de moed ontnemt joden te bekeren en zo de joden ontmoedigt hun ware Messias, Jezus, te vinden.

Wie zegt wat?

Genève, 27 oktober 1985. Mgr. Lefebvre, stichter en leider van de Priesterbroederschap St. Pius X (FSSPX) en feitelijke leider van alle katholieken die verder willen gaan zoals de Kerk altijd deed en leerde tot aan het

Tweede Vaticaan Concilie, spreekt: “Wij leven in een uiterst smartvolle tijd! Een tijd van algemene afvalligheid! Zelfs Kardinaal Journet [proces voor heiligverklaring geopend] zei mij: We beleven het verraad door de geestelijkheid”. De verwoesting gebeurt door bisschoppen en kardinalen in Rome. De gevaarlijkste dwaalleren zijn de godsdienstvrijheid en het oecumenisme. Jammer genoeg doet de paus er zelf aan mee en geeft hij de katholieken ergernis. **Ofwel is onze godsdienst de ware, ofwel niet. Onze Heer heeft maar één godsdienst gesticht, de katholieke. [...] Dus kunnen we ons niet redden dan door de katholieke Kerk, door Onze Lieve Heer gesticht om de mensen tot het eeuwig heil te voeren. We mogen niet de indruk wekken alsof de godsdiensten gelijk zijn.** Dat betekent de

mensen misleiden. En dan zullen ze het katholiek geloof opgeven!”

“Monseigneur, wordt u niet een beetje oud? Moet u geen opvolger wijden?”

In een avondvoordracht aan seminaristen in Ecône brieft Mgr. Lefebvre telkens de priesters en seminaristen in Ecône over nieuws in en rond FSSPX en de hele Kerk. Zo verhaalt hij dat een zwerm journalisten hem opwachtte. Voor hun krant willen ze spektakel. Ze proberen dat uit Monseigneur uit te lokken. Met de vraag: “Is het niet tijd om aan uw opvolging te denken? U heeft toch een zekere leeftijd? Zult u een opvolger tot bisschop wijden?” Mgr. Lefebvre: “Ik heb in ieder geval voor het ogenblik *niet* die intentie. Ik vertrouw op Gods Voorzienigheid die wel alles zal leiden om de traditie te redden. Krijg ik *geen* teken van de Voorzienigheid, dan ga ik niet overhaast handelen”. *Komt* dit teken van Gods Voorzienigheid? Daarover wil ik het graag een volgende keer hebben.

Danken. Bidden voor leden van de Priesterbroederschap St. Pius X.

De gelijkenis van het begin ... kan ik niet in deze ene adem uitleggen. Dat komt nog. Wat ik wel al kan verklappen: zonder zijn wil komt Mgr. Lefebvre in de positie als enige de mogelijkheid te hebben het voortbestaan van het katholiek geloof in zijn oorspronkelijke vorm, de klassieke opleiding van priesters, Mis en sacramenten volgens de vorm van altijd ...

door te geven of door niet-handelen te laten verdwijnen. En dat terwijl de nieuwe “remedies” averechts werken. Zo ver als de H. Bisschop Eusebius van Samosatha hoeft hij niet te aan en gaat hij ook niet. Maar het drama is er niet kleiner om geworden. En de door een (van anderen dan traditionele katholieken) bange Paus Johannes Paulus II gezaaide verwarring onder de gelovigen ook niet. Nu alles wat had kunnen verdwijnen, gered is, gaan alsmaar meer priesters, gemeenschappen en zelfs bisschoppen weer tot dat over wat de Kerk altijd heeft gedaan: de traditie. En die redt zielen. Wat van het modernistisch-oecumenistisch geknoei niet gezegd kan worden. Nu we een paus hebben die de koers sinds het Tweede Vaticaanse Concilie nog in een negatieve versnelling zet, gaan alsmaar meer stemmen op die identiek hetzelfde zeggen en doen als te zijner tijd Mgr. Lefebvre. Soms zijn ze zo

eerlijk naar hem te verwijzen, zoals Aartsbisschop Carlo-Maria Viganò en Mgr. Athanasius Schneider. Anderen, zoals Kardinaal Burke, doen het wel maar denken nog altijd voor de rest te moeten zeggen dat Mgr. Lefebvre destijds fout had gehandeld. Wie klaar ziet, zegt: dank u goede God om in Uw Voorzienigheid Mgr. Lefebvre en zijn Priesterbroederschap St. Pius X te hebben gebruikt om de traditie in de Kerk te redden! Wie het beter weet, had het beter moeten doen. Wij in ieder geval willen danken. Vooral in de maand augustus. Voor genoemde dingen, maar ook voor alle genaden die we mochten ontvangen. In de maand juli bidden we voor ieder van de priesters, broeders, zusters en leden van de Derde Orde van de Priesterbroederbroederschap St. Pius X. Dat ze beschermd en gesterkt worden in hun goede werk en vele zielen mogen helpen redden!

Pater Koenraad Huysegems

Preek van Mgr. M. Lefebvre

Daar tijdens het zomerkamp de bevorderingen zullen plaatsvinden:

Preek van Mgr. M. Lefebvre, zaliger gedachtenis, voor Kruisvaarders die in de Eucharistische Kruistocht opgenomen werden.

uit *Der Kreuzfahrer* nr. 29 van maart 1992

Mijn beste kinderen!

Men heeft jullie gevraagd vandaag bijeen te komen voor deze plechtigheid, die van jullie Pages, Kruisvaarders, Veroveraars en Ridder van Onze Heer Jezus Christus zal maken.

Gisteren heb ik een klein kind gedoopt, een kleine jongen, die enige dagen oud was. Maar zoals jullie wel weten, als je al bij een Doopsel aanwezig bent geweest, is het kind zich het gebeuren niet bewust. Het is een heel kleine zuigeling, enkele dagen oud. Het kan de ceremonie, die voltrokken wordt, niet begrijpen. Zijn Peter en Meter leggen voor hem de doopbeloften af. Wanneer de priester het bijvoorbeeld vraagt: “*Johannes ... Peter ... Jacob ..., wilt u gedoopt worden?*”, dan zijn er de Peter en Meter die antwoorden: “*Ja, ik wil gedoopt worden*”, en niet de kleine. Het kan niet antwoorden. Het weet niet, begrijpt niet, wat men hem zegt. Het is er zich niet van bewust. Maar dit kind zal groeien.

Wij allen zijn gedoopt toen we kinderen waren. We zijn opgegroeid en nu moeten we ons eraan herinneren, dat

we gedoopt zijn: ja, we werden gedoopt! Jullie werden gedoopt, ik werd gedoopt, jullie ouders werden gedoopt.

Daarna, wanneer men opgroeit, wordt men het zich bewust: maar dat ben ik, die de priester heeft geantwoord “*Ik wil gedoopt worden*”. Natuurlijk zijn het mijn familieleden, maar nu begrijp ik, dat ik het ben.

Toen de priester heeft gezegd: “*Verzaakt u aan Satan?*”, hebben mijn Peter en Meter geantwoord: “*Ja, ik verzaak*”. Maar ik ben het, die dit heeft gesproken; mijn Peter en Meter zeker, omdat ik het niet kon zeggen. Maar nu begrijp ik, dat ik het ben, die zei: “*Ik verzaak aan Satan*”.

“*Gelooft u in Jezus Christus?*” “*Ja, ik geloof in Jezus Christus.*”

Dus naarmate we ouder en bewuster worden, moeten we zeggen: *“Ik heb me als kind aan Jezus Christus aangesloten, nu moet ik het verwerkelijken”*. Het zijn niet alleen woorden, men moet ze in de daad omzetten. En dat is niet zo eenvoudig. Het is niet zo gemakkelijk, zich bij Onze Heer Jezus Christus aan te sluiten, Hem en Zijn voorbeeld te volgen, Zijn raadgevingen toe te passen, het voorbeeld dat Hij ons heeft gegeven na te volgen en zoals Hij heeft gezegd, Zijn kruis te dragen.

“Jullie zullen je kruis naar Mijn voorbeeld dragen.”

Wat betekent dat: *“Zijn kruis dragen”*? Dat betekent, iedere dag de Wil van God te doen. En dat is de reden, waarom jullie Kruisvaarders zijn. Dat is de reden, waarom jullie je in de Kruistocht hebben verplicht. Omdat jullie terecht dachten: *“Ik zal mijn doopbeloften in*

de Kruistocht beter vervullen. Als ik geen Kruisvaarder ben, dan loop ik gevaar, me te laten gaan, geen moed te hebben, niet door het voorbeeld van mijn kleine kameraden meegetrokken te worden”. De Kruisvaarders daarentegen voeren allen gezamenlijk een kruistocht. Men vormt een familie, en in de Kruistocht zullen we oefenen de beloften van ons Doopsel te vervullen, Onze Heer Jezus Christus na te volgen, Zijn heilige Wil trouw te vervullen.

Wanneer jullie je onderscheidingsteken bekijken, de speld, die jullie hebben. Wat staat er op jullie speld? Twee dingen, twee: er is een kruis met de kelk, die een eenheid vormen, en de hostie. De ronde schijf stelt de hostie voor. Er staat op geschreven: *“Ecce panis angelorum”*, *“Zie het brood van de engelen”*. Dus het Kruis en de Eucharistie, dat is het programma van de Christen. Dat is het programma van elk christe-

lijk leven. Iedere goede Christen moet naar het Kruis kijken, het Kruis van Onze Heer Jezus Christus navolgen en de H. Eucharistie ontvangen, om het Kruis van Onze Heer Jezus Christus te dragen.

Wat is de leer van het Kruis van Onze Heer Jezus Christus? God te gehoorzamen, dat is alles. God te gehoorzamen. Wij hebben altijd zin om tegenover God ongehoorzaam te zijn. Het Kruis roept ons in herinnering: "Wij gehoorzamen Onze Lieve Heer". Maar het is moeilijk God te gehoorzamen. Er zijn moeilijkheden, er zijn bekoringen, er zijn hindernissen! Als we dan de Eucharistie ontvangen, dan ontvangen we Onze Heer bij ons. Als we dan Onze Heer in het hart, in de ziel, in de geest hebben, geeft Hij ons goede ingevingen en de kracht, de moed om de Wil van Onze Lieve Heer te vervullen.

Wat bidden we dagelijks in het Onze Vader? "*Uw Wil geschiede op aarde zoals in de hemel!*" Ja, "*Uw Wil geschiede op aarde zoals in de hemel!*" Daarentegen zeggen degenen, die niet de Wil van God doen: "Mijn wil geschiede, zoals ik het wil". Zij willen niet zeggen: "*Uw Wil geschiede op aarde zoals in de hemel*". De Wil van God moge op aarde zoals in de hemel geschieden. "O, nee, nee, nee! Ik verlang mijn wil te doen, dat wat ik wens, dat wat ik graag heb!" Dat is niet juist, dat is niet goed, dat is tegen de Wil van Onze Lieve Heer. Het is de Wil van God die we moeten doen, niet mijn eigen. Dat is niet gemakkelijk. Nu herhaalt men het Onze Vader iedere dag. Hoe vaak herhalen jullie dit?

Men moet het in de daad omzetten. Dat is de reden, waarom jullie het kruis van de Kruisvaarders dragen. Dat is de reden, waarom deze ceremonieën plaatsvinden, om jullie te helpen goede Kruisvaarders te zijn. Het Kruis van Onze Heer Jezus Christus innig te beminnen, onze Heer met het Kruis na te volgen, de goede God te gehoorzamen, Zijn heilige Wil te vervullen en de Eucharistie te ontvangen, het "*Brood van de sterken*" te ontvangen. De Eucharistie is het "*Brood van de sterken*".

Zo is het. Een goed voorbeeld tonen en missionaris zijn, zoals de kruisweg het verlangt. Aan een ieder het goede voorbeeld geven. Niet alleen in de familie, maar ook op school, zelfs overal waar jullie zijn. Ja, mijn kinderen, het voorbeeld geven.

Zo zullen we allen gezamenlijk bidden en we zullen ook de goede hemelse Moeder vragen, de Moeder van Jezus, die van haar kant Kruisvaarster is. Zij heeft haar beloften aan de voet van het Kruis van Jezus afgelegd. Zo zullen wij met de allerheiligste Maagd, met jullie hemelse Moeder daarom vragen, dat jullie werkelijk goede Kruisvaarders, Ridders, Pages mogen zijn, dat jullie je beloften in de daad omzetten, dat hetgeen, dat jullie over enkele ogenblikken zullen zeggen, dat jullie je verplichten, wel, dat jullie dat ook in de daad omzetten, dat het niet slechts woorden zijn, maar werkelijke daden.

In de Naam van de Vader, de Zoon en de H. Geest. Amen.

*Gebed van een jonge Kruisvaarder
(oftewel jonge Kruisochter
in Vlaanderen)*

O Jezus, die gedurende Uw sterfelijk leven de jeugd zo hebt liefgehad en die in de hemel omringd bent door engelen en heiligen. Ik wil goed zijn, gehoorzaam, nederig, rein om te behagen aan Uw Hart. En om veel goed te kunnen doen aan mijzelf en aan anderen, wil ik een waar Kruisvaarder zijn van gebed en Eucharistie. Daarom draag ik U elke morgen mijn dag op, en daarom ga ik dikwijls te Communie. Daarom wil ik me nu geheel en voor altijd toewijden aan Uw H. Hart, en vraag ik aan dit Hart deze grote genaden:

Zegen mijn ziel en bevrijd haar van de zonde en de gelegenheden tot zonde.
Zegen mijn familie en heilig ons lief en leed.

Zegen de jeugd van de hele wereld, en doe ons, naar Uw voorbeeld, toenemen zowel in deugden en genade als in leeftijd.

Zegen ons dierbaar Vaderland; behoed het voor de gesels, die de zonde doet neerkomen over de volkeren, en laat Uw liefde er weer in regeren.

Zegen de Kerk, Uw plaatsvervanger op aarde, Uw priesters, de katholieke scholen, de christelijke huisgezinnen en al degenen, die de godsvrucht tot Uw H. Hart bevorderen.

O Maria, Moeder van Jezus, wees ook onze Moeder.

O beminlijke H. Jozef, aan wie het goddelijk Kind is toevertrouwd geweest, neem ons onder uw bescherming.

O mijn Engelbewaarder, waak over mijn schreden en beschut mij tegen alle gevaar. Amen.

Juffrouw Elly

Puntje

Luister eens, de Puntjes voor juli en augustus zijn:

juli: Het smeekgebed van de H. Bernardus tot de martelaren!

augustus: Het gebed tot Christuskoning!

(Zie binnenkant Schatkist!)

Beste Kruisvaarders,

Het zomerkamp nadert! Deze keer vindt het opnieuw dicht bij de priorij van Gerwen plaats, namelijk in de bossen van Nuenen op een scoutsterrein. Het kamp begint op zondag 30 juli en eindigt op donderdag 10 augustus. We zullen in onze patrouilletenten slapen, maar onze Koning Jezus Christus, tegenwoordig in de H. Hostie, zal in een stenen gebouw midden onder ons wonen.

Het thema van het kamp luidt: “Strijders van God”. Jullie herinneren zich zeker nog het kampthema van vorig jaar. Wij hebben toen de tien Romeinse vervolgingen besproken. We spraken over de verschillende keizers die de eerste christenen omwille van Jezus’ Naam op diverse wijzen hebben vervolgd, en wij hebben eveneens het leven van verschillende martelaren overwogen. Zij dienen ons tot voorbeeld en sterking in de huidige moeilijke tijden. Ook wij leven in tijden waar onze medemensen ons omwille van ons katholiek geloof uitlachen, benadelen en inderdaad vervolgen.

Tijdens het komende zomerkamp zullen we overwegen hoe de Katholie-

ke Kerk steeds de vervolgte Bruid van Christus is geweest. In elke eeuw zijn er kerkvervolgers en geloofsgetuigen (martelaren en belijders) geweest. Deze mensen willen we van naderbij leren kennen. We hebben enkele van zulke ‘Strijders van God’ uitgekozen. Soms zijn het individuele personen, soms zijn het groepen van bepaalde katholieken.

Ten eerste zullen we spreken over de ‘martelaren van de eerste eeuwen na de Romeinse christenvervolgingen’. Hiermee zullen we aantonen dat, ondanks

de triomf van de Kerk onder keizer Constantijn in 313, er toch nog machthebbers waren die de Kerk trachtten te vernietigen. Denken we bijv. aan Keizer Julianus de Afvallige of de Oost-Romeinse keizers die de Kerk trachtten onderdanig te maken aan de staat (cesaropapisme), of een verbod uitvaardigden op heiligenafbeeldingen (iconoclasme). Steeds hebben bisschoppen, priesters en leken voor de katholieke waarheid getuigd en dit niet zelden met hun leven of door verbanning betaald.

Ook zullen we vernemen hoe Paus Urbanus II, en andere pausen na hem, katholieke vorsten hebben opgeroepen tot de kruistochten met als doel de plaatsen in het Heilig Land, in het bijzonder Jeruzalem, van de terreur van de islam te bevrijden. Hierbij werden vele offers gebracht door deze katholieke monarchen en hun onderdanen. Ze hebben hun beminden en landerijen achtergelaten om het onbekende tegemoet te gaan. Hun handelen getuigt van grote moed.

De missionarissen die de ontdekkingsreizigers hebben begeleid, zijn ook een thema tijdens ons kamp. Wat hebben die priesters, broeders en zusters uit diverse lekenordes ontelbare offers ge-

bracht om de nieuw ontdekte volkeren het licht van het Evangelie en de kracht van de sacramenten te brengen, zodat ook zij hun ziel zouden kunnen redden. Nederland en Vlaanderen stonden bekend om hun groot aantal missionarissen. We zullen er velen leren kennen!

Het zou onmogelijk zijn om een kamp met als thema ‘de Strijders van God’ te organiseren zonder onze 19 Martelaren van Gorcum te bespreken. Deze priesters en broeders kwamen uit onze streken. Nadat zij tegenover de protestanten moedig getuigenis hadden afgelegd voor de katholieke leer betreffende het pauschap, de H. Mis en onze hemelse Moeder Maria werden zij allen in het plaatsje Den Briel in een schuur opgehangen.

De Franse Revolutie, opgestoot door de vrijmetselarij, trachtte het katholieke Europa te vernietigen. Het bracht een nieuwe leuze van ‘vrijheid, broederlijkheid en gelijkheid’ in het leven, om Christus die ‘de Weg, Waarheid en het Leven’ is te verdringen. Gelukkig waren er moedige katholieken die zich hebben verzet tegen deze goddeloze leer. In Frankrijk waren het de boeren in de Vendée en in Vlaanderen de Boerenkrijgers. Zij streden voor ‘outer en heerd’ (voor altaar en haard). We zullen zeker het lied over hun heldendaden zingen.

In de twintigste eeuw woedde in Mexico de moedige strijd van de Cristeros voor de eer van Christuskoning tegen de communistische vrijmetselaarsregering. Zij wisten zich wijselijk te organiseren en weerstand te bieden totdat de Kerk haar vrijheid terugkreeg.

Boerenkrijg

De laatste twee thema's van 'Strijders van God' zijn geen groepen van katholieke personen, maar individuen. De eerste persoon is een van de stichters van de Eucharistische Kruistocht in Vlaanderen: de zalige Priester Edward Poppe. Net zoals Paus Pius X heeft hij gezien hoe de Satan reeds jonge kinderen in het verderf trachtte te storten. Het sterkste middel tegen de bekoring zijn godvruchtige en veelvuldige H. Communies met een sterk praktisch

voornemen voor het dagelijkse leven (het 'Puntje'). Opdat de kinderen deze strijd niet alleen zouden moeten voeren, heeft hij met andere priesters in Vlaanderen en Nederland de Eucharistische Kruistocht gesticht. Het zal dus zeker interessant zijn die heilige priester te leren kennen, om hem vaker te kunnen vereren en vooral na te volgen.

In elk geval kunnen wij ook Mgr. Lefebvre onder deze 'Strijders van God' een bijzondere plek toebedelen. Mgr. Marcel Lefebvre heeft in vele kerkelijke waardigheden Gods Kerk gediend en ook verdedigd. Toen na de Twee-

de Wereldoorlog verschillende personen (afkomstig van zowel binnen als buiten de Kerk) deze trachtten te ‘moderniseren’, heeft hij zich moedig verweerd. Eerst heeft hij tijdens het Tweede Vaticaans Concilie een groep van katholieke bisschoppen tegenover de Modernisten geleid, om daarna de Priesterbroederschap St. Pius X te stichten. Dit werk beschouwde hij als een soort militaire operatie, genaamd ‘operatie overleven’. Dit hield in: de katholieke Traditie, met het waar en onverkort geloof, het H. Misoffer van altijd en het ware priesterschap van Jezus Christus te bewaren en door te geven. Hij deinsde voor niks terug. Leren we dus deze grote man van de Kerk, zoals Paus Benedictus XVI Mgr. Lefebvre noemde, kennen en navolgen.

Beste Kruisvaarders, ik weet dat velen van jullie reeds heel erg naar het kamp

uitkijken. Het kan er niet snel genoeg zijn! Bereiden we ons hierop voor door gebed. Het puntje van de **maand juli** is een gebed tot de martelaren. Dat wij net zoals hen moedig de strijd zouden aangaan tegen de bekoringen en de vijanden van de Kerk.

In de **maand augustus** willen we als puntje een heel erg mooi gebed tot Christus koning verrichten. Dit gebed is als een eed van trouw. Elke Kruisvaarder zal direct enthousiast zijn! Wij verzaken aan de duivel en zweren Christus te dienen tot op ons laatste ogenblik.

In de maand augustus zullen we met de Eucharistische Kruistocht op kamp gaan. Hoe prachtig zal het wel niet zijn indien we dit gebed allemaal tezamen zullen verrichten? Christus koning zal toezien hoe alle leden van Zijn keurkorps Hem, geknield, hun trouw bekennen! Kijken we ernaar uit! Tot dan!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van mei en juni 2023?

	<i>mei</i>	<i>juni</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	21	16
Dagelijkse Toewijding	593	519
H. Mis	176	146
H. Communie	151	140
Geestelijke Communie	557	379
Offers	682	664
Tientjes	2.517	2.568
Bezoek aan het Allerheiligste	79	175
Meditatie	227	235
Goed Voorbeeld	906	710
Puntje	504	432

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

De nieuwe tijd

Katholieke opleving in Frankrijk

Uit het voorgaande blijkt reeds, hoe het katholieke volk door de storm van de revolutie gelouterd, pal stond voor de Kerk. Er is daarin een duidelijke groei waar te nemen. Zo was de houding in de Cultuurkamp (zie vorig hoofdstukje) veel meer beslist dan in het begin van de 19^e eeuw bij de strijd om de gemengde huwelijken; de Franse katholieken waren sinds eeuwen niet zo offervaardig geweest als bij gelegenheid van de scheiding van Kerk en Staat. Bij de groei van het katholieke leven in Europa treden een aantal mannen bijzonder op de voorgrond. In Frankrijk na Joseph de Maistre, die de nadruk erop legt, dat de verkeerde leerstellingen de diepste oorzaak zijn van de ontwrichting van Kerk en Staat, Lacordaire en De Montalembert. Met hen werkte aanvankelijk de Breton Hugues de la Mennais, die

echter tot afval van geloof en Kerk kwam, omdat hij de geest van onderwerping miste: hij wilde de Kerk dienen volgens zijn eigen inzicht en niet zoals de Kerk door hem wilde gediend worden. Lacordaire en De Montalembert bewezen aan de Kerk

Lacordaire

Dom Guéranger

Frederic Ozanam

zeer gewichtige diensten. De eerste begon de beroemde conferenties in de “Notre Dame” te Parijs in 1835, die de belangstelling van de hele wereld hadden, en die aan theologische juistheid psychologisch inzicht paarden en grondlegend geweest zijn voor de moderne apologetiek (geloofsverdediging). Kort daarop trad hij in de Orde van de Dominicanen en werd de hersteller van zijn Orde in Frankrijk. Tegelijkertijd herstelde Dom Guéranger de Orde van de Benedictijnen, dezelfde, die het grote werk over de Liturgie schreef, en daardoor in de liberale wereld van deze eeuw de gedachte aan de gemeenschap levendig hield. De Montalembert legde zich toe op de studie van de middeleeuwen, waarin hij, evenals de Duitse romantieken, verdieping vond van zijn geloofsovertuiging. Hij schreef een voornaam werk over de invloed van de monniken in het Westen. Weer een andere figuur was de heftige Louis Veuillot, die met de

oudere Duitse Görres de grondlegger is van de katholieke strijdbare journalistiek. Zijn heftigheid in de polemieken (pennenstrijd) kwam voort uit zijn diep bewustzijn, dat de journalist verantwoording draagt voor de zielen van zijn lezers. Tegelijkertijd maakte Mgr. Dupanloup bisschop van Orleans, zich verdienstelijk voor de opvoeding van geestelijken en leken, terwijl de Parijse Professor Ozanam de Sint Vincentiusvereniging stichtte. Ars had een heilige pastoor, de patroon van de geestelijken in de zielzorg, Jean Baptiste Vianny, die 1859 stierf.

Katholieke opleving in Nederland

In Nederland, dat van 1815-1830 met België één staat vormde, had de revolutie de vrijheid voor de katholieken gebracht. Wel hadden zij aanvankelijk nog te lijden onder de voogdij van Koning Willem I die bij al zijn grote verdiensten voor land

en volk, de stemming van zijn katholieke onderdanen niet aanvoelde, en mede daardoor het zuidelijk deel van zijn rijk van zich vervreemde, maar onder Willem II werd de toestand beter. Een voor een vestigden zich de grote kloosterorden weer in het land, waardoor langzamerhand de Noord-Nederlandse Kerk weer inniger begon deel te nemen aan de grote godsdienstige en theologische stromingen in de algemene Kerk, en het hare bijdroeg voor de ontwikkeling van het kerkelijk leven. In 1853 werd de hiërarchie eindelijk hersteld door de oprichting van het Aartsbisdom Utrecht, met de bisdommen Breda, Haarlem, 's Hertogenbosch en Roermond. Mgr. J. Zwijsen, die in de voorbereiding een grote rol had gespeeld, werd de eerste aartsbisschop.

Joachim George le Sage ten Broek (1775-1847) die van protestant katholiek geworden was, had door zijn tijdschriften “De Godsdienstvriend” en de “Catholijke Nederlandsche Stemmen” enorme invloed op de opleving van het nationale gevoel bij zijn geloofsgenoten, en hield niet op voor hun rechten te strijden; de seminaries te Warmond en Hageveld, waar Cornelis Broere doceerde, werden middelpunten van katholieke herleving, niet het minst door het tijdschrift “De Katholiek”, dat later nog voortbestond onder de naam van “Studia Catholica”. Straks zal Josef Alberdingh Thijm aan zijn geloofsgenoten de middeleeuwen en Vondel bekend maken, zullen Pierre Cuypers en Victor de Stuers in grote stijl de kunst beoefenen, zal Van Heukelum een kunstverzameling aan-

Mgr. J. Zwijsen

leggen, die in het aartsbisschoppelijk museum bewaard wordt, W. Nuyens de katholieken leren, de geschiedenis door hun eigen ogen te zien, H. Schaepman hun stem doen horen in het Parlement, Alph. Ariëns hen brengen tot praktische bemoeiing met de noden van het volk.

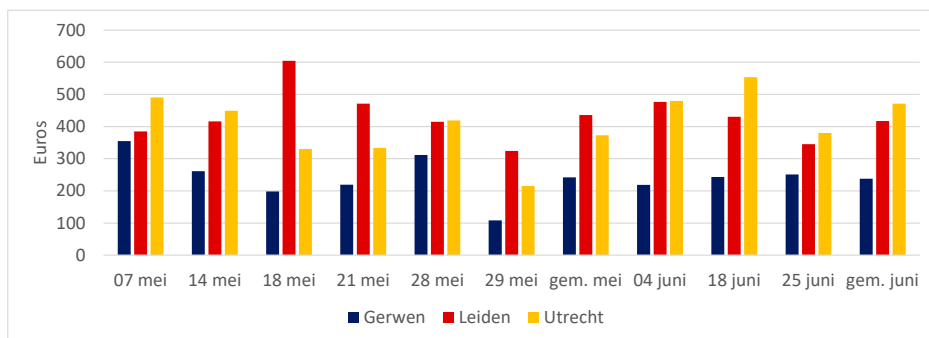

H. Schaepman

Jaarprogramma 2023

Wanneer?		Waar?	Wat?
van	t/m		
02-07	15-07	Compostella (ES)	Fietstocht met Broeder René Maria
24-07	29-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
30-07	10-08	Nuenen	EK-jongens/meisjeskamp
26-08	27-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
11-09	16-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
16-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
30-09		Utrecht	Derde Orde FSSPX, bedevaart
07-10		Banneux	Bedevaart District Benelux
08-10		Leiden	Patroonsfeest
2 ^e helft oktober		Rome	J.K.I.-reis
21-10		Gerwen	Aanbiddingsdag
27-10	29-10	Helvoirt	Gezinsweekend
28-10		Utrecht	Derde Orde FSSPX
12-11		Utrecht	Patroonsfeest
26-11		Gerwen	Patroonsfeest
26-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
03-12		Gerw./Lei./Utr.	Adventsbezinning(+ Derde Orde + M.I.)

Collecten in de maanden mei en juni 2023

Onze Overledenen

Hr.	C.P.M.	Raaymakers	Eindhoven	01	07	2000
Hr.	G.	Oude Elferink	Denekamp	01	07	2014
Mevr.	R.M.	Bastiaanse-Favejee	Rotterdam	03	07	1998
Mej.	J.E.	van Paassen	Houthalen (B)	03	07	1998
Mevr.	Chr.	Martens-Rafferty	Den Haag	03	07	2006
Mevr.	A.M.	Bovenlander-van der Meer	Rijswijk	05	07	2016
Mevr.	M.J.	Galama-Bohncke	Amsterdam	09	07	1994
Hr.	H.J.	Bras	Eindhoven	10	07	2007
Mevr.	A.J.	Woldring	Eindhoven	11	07	2020
Mevr.	J.C.	Willemsen-Schmitz	Arnhem	20	07	2007
Hr.	J.M.	van der Horst	Wateringen	20	07	2013
Mej.	E.J.	Post	Leiden	25	07	2019
Hr.	M.H.	van Ierland	Rotterdam	27	07	2005
Mevr.	H.M.M	Bakermans-Prick	Heemstede	28	07	2014
Hr.	C.P.C.	Soethoudt	Maastricht	03	08	1992
Hr.	T.F.	Bakker	Lichtenvoorde	03	08	2008
Mej.	F.H.	van Kemenade	Liessel	04	08	1997
Prof.	J.P.M.	van der Ploeg o.p.	Nijmegen	04	08	2004
Hr.	M.A.T.	Hannappel	Leidschendam	04	08	2004
Hr.	N.J.	van den Nouwland	Haarlem	04	08	2005
E.H.	L.L.	Troubleyn	Sint Niklaas (B)	10	08	2014
Hr.	A.A.	Sarens	Leidschendam	12	08	2010
Hr.	H.J.	van Avesaat	Venlo	12	08	2014
Mevr.	C.E.H.	Klein-Büller	Rijswijk	16	08	1998
Hr.	M.	Bessems	Maastricht	25	08	1999
Mevr.	L.J.A.	Schalk-de Hoon	Breda	26	08	2004
Mej.	W.J.M.	Smit	Amsterdam	29	08	2021
Mevr.	C.	Kok	Alkmaar	31	08	2012

Antwerpen Retraites 2023

24-29 Juli Geestelijke Oefeningen
(gemengd)

11-16 September Mariale Retraite
(gemengd)

Bedevaart Gorcum-Brielle
26-27 augustus 2023

Voettocht voor katholiek herstel!
Thema: De Zaligheden

We gaan er voor! Voor 6 augustus inschrijven naar info@fssp.nl

Zaterdag 8.00 uur einde St. Janskerk, Krijtstraat 7, Gorcum
Zondag 16.30 uur startspoor Brielle: Oostdam Kaanstraat

ZATERDAG
16/09

SPORTDAG

FSSPX-BENELUX

BEDEVAART NAAR BANNEUX

ZATERDAG, 7 OKTOBER 2023

9u00: Rozenkransomwegang
Verschijningskapel

10u30: Plechtige H. Mis
Kerk "Maagd der Armen"
Biechtgelegenheid

12u30: Picknick of warme maaltijd
Hospitaliteit - "Notre Dame"
Soep + koffie - €5
Warme maaltijd - volwassen €20/
kind €12 (< 12 jaar)

14u00: Vertrek naar Tancremont (5 km)
Sint-Franciscuskapel

16u30: Verering van het Heilig Kruis te Tancremont

**Spiegel van
gerechtigheid,
bid voor ons**

Bus* : vertrek om 7u00 aan Sint Jozefkerk - €12/pers.

*Reservatie voor 15 september voor de bus en maaltijd**
benelux.bedevaart@fsspx.be - 0472/37.13.69 - C. Windels

IBAN BE43 0016 4233 6201 - VZW Pius X

www.fsspx.be

FSSPX

GEZINSWEEKEND

(OPVOEDEN VOOR DE BIDLICHHEID)

27-29 OKTOBER 2023

IN HET EMMAUSKLOOSTER TE HELVOIRT (NL)

INFO — [HTTPS://WWW.FSSPX.BE](https://www.fsspx.be)
AANMELDEN — VIA WEBSITE OF QR
VRAGEN — GEZINSWEEKEND@FSSPX.BE

€250
PER GEZIN

In de vakantiemaanden **juli** en **augustus** vallen onderricht en bijeenkomsten uit, tenzij nader aangekondigd

Kalender Gerwen

Juli

za.	1	9.00	gez. H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; Feest v.h. Kostbaar Bloed v. O.H. Jezus Christus (1^e kl.) ; daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	2	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.) ; <i>kinderzegen</i>
ma.	3	18.30	H. Mis	H. Rumoldus, biss. en mart. (3 ^e kl.; Bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Ireneüs, biss. en mart. door de week (4 ^e kl.)
di.	4	18.30	H. Mis	H. Antonius Maria Zaccaria, bel. (3 ^e kl.)
wo.	5	7.15	H. Mis	Eerste donderdag v.d. maand, votiefmis v. O.H.J.Chr. Hogepriester (3 ^e kl.)
do.	6	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; Zoete Lieve Vrouw v. Den Bosch (2 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. HH. Cyrillus en Methodius, biss. en bel.
vr.	7	17.30	Lof	H. Elisabeth, koningin v. Portugal, weduwe (3 ^e kl.)
za.	8	9.00	H. Mis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
zo.	9	10.30	Hoogmis	De zeven HH. Broers, mart., en Rufina en Secunda, maagden en mart. (3 ^e kl.)
ma.	10	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Pius I, paus en mart. H. Johannes Gualbertus, abt (3 ^e kl.); ged. HH. Nabor en Felix, mart.
di.	11	18.30	H. Mis	Votiefmis HH. Martelaren v. Gorcum (4 ^e kl.)
wo.	12	7.15	H. Mis	H. Bonaventura, biss., bel. en kerkl. (3 ^e kl.)
do.	13	17.30	Lof	H. Plechelmus, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Henricus, keizer en bel.
vr.	14	7.15	H. Mis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
za.	15	9.00	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Alexius, bel.
zo.	16	10.30	Hoogmis	H. Camillus v. Lellis, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Symphorosa en haar zeven zonen, mart.
ma.	17	18.30	H. Mis	H. Vincentius a Paulo, bel. (3 ^e kl.)
di.	18	18.30	H. Mis	H. Hiëronymus Aemilianus, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Margaretha v. Antiochië, maagd en mart.
wo.	19	7.15	H. Mis	H. Laurentius v. Brindisi, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Praxedes, maagd
do.	20	17.30	Lof	H. Maria Magdalena, boetelinge (3 ^e kl.)
vr.	21	-----	geen H. Mis	
za.	22	-----	geen H. Mis	

zo. 23	10.30	Hoogmis	8^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma. 24	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Christina, maagd en mart.
di. 25	18.30	H. Mis	H. Jacobus de Meerdere, apostel (2 ^e kl.); ged. H. Christophorus, mart.
wo. 26	7.15	H. Mis	H. Anna, moeder v.d. H. Maagd Maria (2 ^e kl.)
do. 27	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Pantaleon, mart.
vr. 28	-----	geen H. Mis	HH. Nazarius en Celsus, mart.; Victor I, paus en mart.; Innocentius I, paus en bel. (3 ^e kl.)
za. 29	-----	geen H. Mis	H. Martha, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Felix II, paus, en Simplicius, Faustinus en Beatrix, mart.
zo. 30	10.30	H. Mis	9^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Augustus

ma. 31	18.30	H. Mis	H. Ignatius van Loyola, bel. (3 ^e kl.)
di. 1	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Makkabeeën, mart.
wo. 2	7.15	H. Mis	H. Alfonsus Maria v. Liguori, biss. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Stefanus I, paus en mart.
do. 3	17.30	Lof	Eerste donderdag v.d. maand, votiefmis v. O.H.J.Chr. Hogepriester (3 ^e kl.)
	18.30	H. Mis	
vr. 4	-----	geen H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; H. Dominicus, bel. (3 ^e kl.) (<i>evt. H. Mis op kampterrein</i>)
za. 5	-----	geen H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; ged. O.-L.-Vrouwter-sneeuw (3 ^e kl.) (<i>evt. H. Mis op kampterrein</i>)
zo. 6	10.30	Hoogmis	Gedaanteverandering v. O. H. Jezus Christus (2^e kl.); (10^e zondag na Pinksteren); kinderzegen
ma. 7	18.30	H. Mis	H. Cajetanus, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Donatus, biss. en mart.
di. 8	18.30	H. Mis	H. Johannes Maria Vianney, pastoor v. Ars, bel. (3 ^e kl.); ged. HH. Cyriacus, Largus en Smaragdus, mart.
wo. 9	7.15	H. Mis	Vigilie v.d. H. Laurentius, diaken en mart. (3 ^e kl.); ged. H. Romanus, mart.
do. 10	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	H. Laurentius, diaken en mart. (2 ^e kl.)
vr. 11	-----	geen H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Tiburtius en Susanna, mart.
za. 12	9.00	H. Mis	H. Clara v. Assisië, maagd (3 ^e kl.)
zo. 13	10.30	Hoogmis	11^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma. 14	<u>9.00</u>	H. Mis	Vigilie v. Maria-ten-Hemel-Opneming (2 ^e kl.); ged. H. Eusebius, bel.

di.	15	19.00	Hoogmis	Feest v. Maria-ten-Hemel-Opneming (1° kl.); <i>verplichte feestdag</i>
wo.	16	7.15	H. Mis	H. Joachim, vader v.d. H. Maagd Maria, bel. (2° kl.)
do.	17	17.30	Lof	H. Hyacinthus, bel. (3° kl.)
		18.30	H. Mis	door de week (4° kl.); ged. H. Agapitus, mart.
vr.	18	7.15	H. Mis	H. Johannes Eudes, bel. (3° kl.)
za.	19	9.00	H. Mis	12° zondag na Pinksteren (2° kl.)
zo.	20	10.30	Hoogmis	H. Johanna Francisca Fremiot de Chantal, weduwe (3° kl.)
ma.	21	18.30	H. Mis	Feest v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (2° kl.); ged. HH. Timotheus, Hippolytus en Symphorianus, mart.
di.	22	19.00	gez. H. Mis	H. Philippus Benitius, bel. (3° kl.)
wo.	23	7.15	H. Mis	Kerkwijdingsfeest v.d. kathedraal v. Den Bosch (1° kl.) (eigen v.h. bisdom)
do.	24	17.30	Lof	H. Bartholomeus, apostel (2° kl.) (bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Lodewijk, koning en bel.
		18.30	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4° kl.); ged. H. Zefyrinus, paus en mart.
vr.	25	7.15	H. Mis	13° zondag na Pinksteren (2° kl.)
za.	26	-----	geen H. Mis	Hoogmis in Brielle 17.30 uur, Votiefmis HH. Martelaren v. Gorcum (2° kl.); ged. 13° zondag na Pinksteren
zo.	27	8.30	Hoogmis	H. Augustinus, biss, bel. en kerkl. (3° kl.); ged. H. Hermes, mart.
ma.	28	18.30	H. Mis	Onthoofding v.d. H. Johannes de Doper (3° kl.); ged. H. Sabina, mart.
di.	29	18.30	H. Mis	H. Rosa v. Lima, maagd (3° kl.); ged. HH. Felix en Adauctus, mart.
wo.	30	7.15	H. Mis	H. Raymundus Nonnatus, bel. (3° kl.)
do.	31	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	

September

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3e kl.); ged. H. Egidius, abt; ged. HH. Twaalf Gebroeders, mart.
		18.30	H. Mis	
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3e kl.); ged. H. Stefanus, koning en bel.; daarna uitstelling tot 12.30 uur

zo. 3 10.30 Hoogmis H. Pius X, paus en bel. (1^e kl.); patroon van onze Priesterbroederschap; ged. 14^e zondag na Pinksteren; *kinderzegen*

Activiteiten in Gerwen

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand
- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven
- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

Juli

za.	1	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; Feest v.h. Kostbaar Bloed v. O.H. Jezus Christus (1^e kl.) ; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	2	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.) ; <i>kinderzegen</i>
vr.	7	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; Votiefmis v.h. H. Hart
		18.30	H. Mis	v. Jezus (3 ^e kl.); ged. HH. Cyrillus en Methodius, biss. en bel.
za.	8	9.00	H. Mis	H. Elisabeth, koningin v. Portugal, weduwe (3 ^e kl.)
zo.	9	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	14	18.30	H. Mis	H. Marcellinus, bel. (3 ^e kl.; Bisdom Rotterdam); ged. H. Bonaventura, biss., bel. en kerkl.
za.	15	9.00	H. Mis	H. Henricus, keizer en bel. (3 ^e kl.)
zo.	16	10.30	Hoogmis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	21	18.30	H. Mis	H. Laurentius v. Brindisi, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Praxedes, maagd
za.	22	9.00	H. Mis	H. Maria Magdalena, boetelinge (3 ^e kl.)
zo.	23	10.30	Hoogmis	8^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	28	-----	geen H. Mis	HH. Nazarius en Celsus, mart.; Victor I, paus en mart.; Innocentius I, paus en bel. (3 ^e kl.)
za.	29	-----	geen H. Mis	H. Martha, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Felix II, paus, en Simplicius, Faustinus en Beatrix, mart.
zo.	30	10.30	H. Mis	9^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Augustus

vr.	4	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Dominicus, bel.
		18.30	H. Mis	
za.	5	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. O.-L.-Vrouw-ter-sneeuw; daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	6	10.30	Hoogmis	Gedaanteverandering v. O. H. Jezus Christus (2^e kl.); (10^e zondag na Pinksteren); kinderzegen
vr.	11	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Tiburtius en Susanna, mart.
za.	12	9.00	H. Mis	H. Clara v. Assisië, maagd (3 ^e kl.)
zo.	13	10.30	Hoogmis	11^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
di.	15	19.00	Hoogmis	Feest v. Maria-ten-Hemel-Opneming (1^e kl.); verplichte feestdag
vr.	18	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Agapitus, mart.
za.	19	9.00	H. Mis	H. Johannes Eudes, bel. (3 ^e kl.)
zo.	20	10.30	Hoogmis	12^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	25	-----	geen H. Mis	H. Gregorius, biss. en bel. (3 ^e kl.; Bisdom Rotterdam); ged. H. Lodewijk, koning en bel.
za.	26	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Zefyrinus, paus en mart.
zo.	27	8.30	Hoogmis	13^e zondag na Pinksteren (2^e kl.) Hoogmis in Brielle 17.30 uur, Votiefmis HH. Martelaren v. Gorcum (2 ^e kl.); ged. 13 ^e zondag na Pinksteren

September

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Egidius, abt; ged. HH. Twaalf Gebroeders, mart.
		18.30	H. Mis	
za.	2	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Stefanus, koning en bel.; daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	3	10.30	Hoogmis	H. Pius X, paus en bel. (1^e kl.); patroon van onze Priesterbroederschap; ged. 14^e zondag na Pinksteren; kinderzegen

Activiteiten in Leiden

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

Juli

za.	1	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; Fest v.h. Kostbaar Bloed v. O.H. Jezus Christus (1^e kl.) ; daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	2	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.) ; <i>kinderzegen</i>
vr.	7	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. HH. Cyrillus en Methodius, biss. en bel.
		18.30	H. Mis	
za.	8	9.00	H. Mis	H. Elisabeth, koningin v. Portugal, weduwe (3 ^e kl.)
zo.	9	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	14	18.30	H. Mis	H. Marcellinus, bel. (3 ^e kl.; Bisdom Utrecht); ged. H. Bonaventura, biss., bel. en kerkl.
za.	15	9.00	H. Mis	H. Henricus, keizer en bel. (3 ^e kl.); ged. H. Plechelmus, biss. en bel. (Bisdom Utrecht)
zo.	16	10.30	Hoogmis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	21	18.30	H. Mis	H. Laurentius v. Brindisi, bel. en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Praxedes, maagd
za.	22	9.00	H. Mis	H. Maria Magdalena, boetelinge (3 ^e kl.)
zo.	23	10.30	Hoogmis	8^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	28	18.30	H. Mis	HH. Nazarius en Celsus, mart.; Victor I, paus en mart.; Innocentius I, paus en bel. (3 ^e kl.)
za.	29	9.00	H. Mis	H. Martha, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Felix II, paus, en Simplicius, Faustinus en Beatrix, mart.
zo.	30	10.30	H. Mis	9^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Augustus

vr.	4	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Dominicus, bel.
		18.30	H. Mis	
za.	5	11.30	Huwelijksmis	Eerste zaterdag v.d. maand; Votiefmis voor Bruid en Bruidegom (2 ^e kl.); ged. O.-L.-Vrouw-ter-sneeuw
zo.	6	10.30	Hoogmis	Gedaanteverandering v. O. H. Jezus Christus (2^e kl.) ; (10 ^e zondag na Pinksteren); <i>kinderzegen</i> door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Tiburtius en Susanna, mart.
vr.	11	18.30	H. Mis	
za.	12	9.00	H. Mis	H. Clara v. Assisië, maagd (3 ^e kl.)
zo.	13	10.30	Hoogmis	11^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
di.	15	19.00	Hoogmis	Fest v. Maria-ten-Hemel-Opneming (1^e kl.) ; <i>verplichte feestdag</i>

vr.	18	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Agapitus, mart.
za.	19	9.00	H. Mis	H. Johannes Eudes, bel. (3 ^e kl.)
zo.	20	10.30	Hoogmis	12^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	25	-----	geen H. Mis	H. Gregorius, biss. en bel. (3 ^e kl.; Bisdom Utrecht); ged. H. Lodewijk, koning en bel.
za.	26	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Zefyrinus, paus en mart.
zo.	27	12.00	Hoogmis	13^e zondag na Pinksteren (2^e kl.) Hoogmis in Brielle 17.30 uur, Votiefmis HH. Martelaren v. Gorcum (2 ^e kl.); ged. 13 ^e zondag na Pinksteren

September

vr.	1	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart
		18.30	H. Mis	v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Egidius, abt; ged. HH. Twaalf Gebroeders, mart.
za.	2	14.00	Huwelijksmis	Eerste zaterdag v.d. maand; Votiefmis voor Bruid en Bruidegom (2 ^e kl.); ged. H. Stefanus, koning en bel.
zo.	3	10.30	Hoogmis	H. Pius X, paus en bel. (1 ^e kl.); patroon van onze Priesterbroederschap; ged. 14 ^e zondag na Pinkste- ren; <i>kinderzegen</i>

Activiteiten in Utrecht

J.K.I.-bijeenkomst: zondag 2 juli

Kerken Kijken: vanaf 1 juli t/m 9 september

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 79

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 82

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 84

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zon- en feestdagen
gelezen H. Mis 8.30 uur en
Hoogmis 10.00 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 340

Vrijdag 18 augustus 2023

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: een uur vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 18,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

6 De Mens en zijn wereld

19 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Koningin van de Maagden, bid voor ons.

MILITIAE IMMACULATAE

24 Onze Lieve Vrouw van Welslagen

TERUGBLIKKEN

32 18-19 maart: Stille Omgang in Amsterdam

32 2 april: Pater Jan de Bruyn in Utrecht

33 2 april: Palmprocessies in Gerwen, Leiden en Utrecht

34 24 april: Intrede Vera Verbeek in Avrillé (F)

34 10 mei: Bijeenkomst District in Neeltje Jans

36 18 mei: Eerste H. Communie in Leiden

37 27-29 mei: Bedevaart Chartres-Parijs

39 3 juni: Toediening H. Vormsel door Mgr. A. de Galarreta in Utrecht

42 11 juni: Sacramentsprocessie in Gerwen

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT

47 Uitleg van de intentie – Toppunt van omstrede beslissing uit de kerkgeschiedenis – Deel 1

63 Preek van Mgr. M. Lefebvre

67 Puntje

70 Schatkisten

71 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

74 Jaarprogramma 2023

74 Collecten in de maanden mei en juni 2023

75 Onze Overledenen

76 26-27 augustus: Bedevaart Gorcum-Brielle

76 16 september: Sportdag in Bonheiden

77 7 oktober: Bedevaart naar Banneux

78 27-29 oktober: Gezinsweekend in Helvoirt

79 Kalender Gerwen

82 Kalender Leiden

84 Kalender Utrecht

86 Onze adressen in Nederland

87 District Benelux

87 Colofon